PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 5
ТРАВЕНЬ
1981

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXII — ТРАВЕНЬ 1981 — Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 5 — MAY, 1981 — VOL. XXII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Ярина Зоряна — Гимн Воскресення ... 1
СУМК і його 50-річчя ... 1
Офіційне проголошення З'їзду ... 2
СКВУ — Звернення ... 2
Павло Тичина — Скорбна мати ... 3
З. Маєвська — День Матері ... 4
Андрій Качор — Більше уваги для авторитету родини 6
Прот. В. Кудрик — Наші, а чужі квітки ... 8
М. Подворняк — Самота ... 10
Рефер. — Видатні членки Союзу Українок ... 12
Ярина Зоряна — До остаточного кінця ... 14
Наталя Кібець — Життя, це суєта ... 14
Микола Погідний — Козацька мати ... 14
Ніна Кузьменко — Я шукала його ... 14
Helen Raycheba — Murder my State Forces ... 15
Anna Balan — Faces-Facades ... 16
Ukrainian Summer School ... 17
U.W.A. Prov. Executive — A Brief ... 19
Відділ для дітей ... 20
Громадська і родинна хроніка ... 22
Річні звіти відділів ... 27
Стефанія Кульба — Довкола дому ... 31
Квіти незабутнім ... 32
При праці для „Променя" ... 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: З історії Союзу Української Молоді Канади. Вправи дівчат-сумківок під час сумківського з'їзду в Шіго, Саск. 1938 року. Справа з камерою в руках бере світлини організатор і провідник СУМК Петро Крепякевич.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРЯЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

#25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

СУМК і його 50-річчя

Ювілейний рік — півстоліття Союзу Української Молоді Канади та його надходячий З'їзд сколихнули спокійне застояне плесо. Посипались теплі сердечні голоси колишніх активістів, пригадались світлі події, друзі, культурні змагання за першенство, красномовство, популярність. Були шляхетні амбіції здобути визнання провідника, провідниці, були перші несміливі і невинні кроки у суспільне життя громади.

Ось зміст листа пані Олі Карманін з Торонта, колишньої Олі Ковбель, бувшої активної сумківки, переможця у красномовстві, до редакції „Променя". Послухаймо, що каже пані Оля:

„З великим зацікавленням читала в Українському Голосі з дати 4-го лютого допис Павла Яворського, бувшого організатора СУМК, про пів століття цеї організації зі знимкою Наді Грицюк, яка виграла щит „Українського Голосу" 1937 року в контесті красномовства на з'їзді в Саскатуні. Пригадала собі, з яким то ентузіязмом Сумківці зі всіх сторін приготовлялися до змагань і пописів на цих крайових з'їздах і з приємністю очікували знова побачитися зі своїми приятелями.

Переглядаючи знимки з тих веселих зустрічів Сумківців в 30-тих роках, нераз думала про них, де вони, що поробляють, і т.д. Найбільше цікавило мене де знаходиться щит, що його подарував „Укр. Голос" 1935 року, як нагороду за красномовство. Пригадую, з яким то ентузіязмом я приготовлялася до контесту красномовства на з'їзд в Саскатуні того самого року, і з якою гордістю як побідниця, везла той щит до свого відділу, Рання Зоря, при Соборі в Вінніпегу! Цікаво було б знати, де він тепер знаходиться і чи ще дальше змагаються за нього?

Допис і знимка в „Укр. Голосі" відновили багато гарних і приємних спогадів з сумківських часів, що спонукало мене написати до Вас.

Остаюсь з пошаною до Вас,

Оля Ковбель-Карманін

Ми хочемо вірити, що всі ті, які прочитають рядки листа пані Карманін побачать в нім себе, свої стремління, без різниці, чи вони були рядовиками чи в проводі. В них був ідеал, була вища шляхетна ціль, вони були ідеалістами.

Хай і те, що часи змінилися, що змінились обставини, бо за законом природи ніщо не стоїть на місці, одначе живою залишилась ідея СУМК, залишився зміст, залишились цілі виявити себе в сфері свого суспільства, щоб заявити перед світом своє кредо, так як його чітко визначив бувший учитель, провідник, редактор Іван Сирник.

Організація СУМК має за собою славну історію, має імена славних провідників: Андрій Павлик — перший генеральний секретар а опісля провідник, поет Іван Данильчук, генеральний секретар і провідник молоді, письменник Ілля Кириляк, довголітній секретар і провідник, Петро Крипякевич — довголітній провідник та організатор численних злетів, з'їздів, Микола Лабюк, учитель і довголітній провідник молоді. Між учителями багато праці поклав Іван Іванишин. Два перших організатори Григорій Тижук та Павло Яворський, Анна Фігус (тепер А. Ралько), д-р Орест Горчинський, Наталя Войцехівська, Андрій Мельничук. Сотки ідейної молоді, такі як Оля Карманін, як Надя Грицюк та багато інших.

Сумківський ідеал сьогодні живий. Він жде своїх молодих провідників, які з'являються тут то там. І цей ювілейний надходячий з'їзд може стати зворотною точкою в житті нашої молоді. І живою буде організація лише тоді, коли молодь відновить її своїми самостійними силами.

ГИМН ВОСКРЕСЕННЯ

Спрагнене серце шукає обнови:
Гимн Воскресення чує світлий спів.
Летять, летять, — метелики чудові, —
Мої думки — до рідних берегів.

Цілують: лози, покриті „баськами"
Сліди, дороги, стежки на полях.
Молитву шепчуть там над гробом мами...
В тюремні грати — промощують шлях.

Летіть думки, насичені, чудові —
На крилах мрій — до рідних берегів
Несіть надію, сповнену любови:
Гимн Воскресення — для моїх братів!

Вже близький День, цей світлий День прибуде,
Кріпіться вірні! Прийде — чудо-чудес!
Побідний гимн співайте рідні люди:
Воскреснем ми, — бо Він для нас воскрес!

Міннеаполіс — Великдень

Ярина Зоряна

„ПРОМІНЬ", травень 1981

Офіційне проголошення чергового З'їзду Союзу Українок Канади

В обіжнім листі число 10 з травня 1981 р. Централя в Едмонтоні проголосила дату і місце Крайового З'їзду Союзу Українок Канади, який відбудеться в Едмонтоні в днях 20, 21, 22 і 23 серпня 1981 р.

Більша частина З'їзду буде присвячена 50-річчю Союзу Української Молоді Канади — СУМК. Централя Союзу Українок в Едмонтоні подає відділам інструкції в справах з'їзду і просить присвятити їм якнайбільше уваги.

Поруч інших з'їздових справ Централя Союзу Українок припоручує дуже важливу ділянку, якої зміст передаємо в цілости:

„Літо і наша молодь". Час в організації скоро минає й тому просимо робити заклики та заохочувати молодь вписуватися на літні курси українознавства, що відбуваються при наших інститутах, на літні оселі, на сумківський вишкіл до оселі „Село".

Робіть заклики до батьків і пояснюйте їм, що наші організації роблять все, що можливе, щоб наша молодь навчалася української мови і культури. Батькам залишається заохотити своїх дітей і привезти їх до згаданих установ, що зорганізовані для молоді.

Черговий Крайовий З'їзд Союзу Українок Канади буде не менше важливий, як і попередні. Відбуватиметься він спільно з складовими організаціями. В програмі маємо не лише звітування з пророблені праці всіх ділянок, але й пляни та проекти на майбутнє. Все це вирішує членство почерез своїх делеґаток.

ЗВЕРНЕННЯ
Президії Секретаріяту СКВУ в справі травневої акції СКВУ у 1981 році

Нав'язуючи до прийнятої вже традиції, проголошуємо травень 1981 року „Місяцем СКВУ". Робимо це з наміром звернути увагу нашої спільноти на справи, якими займається Світовий Конґрес Вільних Українців — ця найвища координаційна установа нашого організованого громадського життя у вільному світі.

Немає сумніву, що найважливішою справою в діяльности СКВУ в 1980-1981 році була належна підготова і активна участь у Мадридській Конференції.

Вона стала нагодою заманіфестувати єдність нашої громади у вільному світі, яка використала Мадридську Конференцію, щоб розкривати дійсне обличчя колоніяльної системи Москви, яка не лише поневолює наш народ на Батьківщині, але є основною загрозою для всіх волелюбних народів світу.

На Мадридській Конференції ми виконали мандат і доручення членів Українського Національного Визвольного Руху і доказали духову і політичну єдність нашої спільноти із визвольним рухом в Україні.

У Мадриді ми показали одностайну поставу та вміння української спільноти в вільному світі боронити державницькі аспірації українського народу, який намагається вирватися із складу т. зв. Совєтського Союзу і жити власним, суверенним життям у вільній українській державі.

Ці наші намагання закликаємо піддержати в усіх країнах поселення нашої організованої спільноти в місяці травні ц.р.

Хай під гаслом „За Християнську Україну" пройде в цілому світі широка кампанія за

1) звільнення арештованих братів і сестер, а зокрема членів Української Гельсінської Групи, на чолі з її головою М. Руденком;
2) привернення права Українській Автокефальній Православній Церкві, Українській Католицькій Церкві та Євангельсько-Баптистським Об'єднанням відновити свою діяльність в Україні;
3) припинення процесу русифікації в Україні;
4) проведення під контролею Об'єднаних Націй, виходу України зі складу СССР.

У співдії з проводами Українських Церков та крайовими і центральними репрезентаціями докажім у місяці травні, що ціла наша спільнота піддержує ті принципи, які в своїй праці наголошує Президія Секретаріяту СКВУ.

Президія Секретаріяту СКВУ

Найбільше поширена книжка — це Святе Письмо — перекладене на понад 600 мов та говорів.

Павло Тичина

Скорбна Мати

I

Проходила по полю
Обніжками, межами.
Біль серце опромінив
Блискучими ножами!

Поглянула — скрізь тихо.
Чийсь труп в житах чорніє..
Спросоння колосочки:
„Ой, радуйся, Маріє!"

Спросоння колосочки:
„Побудь, побудь із нами!"
Спинилась Божа Мати,
Заплакала сльозами.

Не місяць, і не зорі,
І дніти мов не дніло...
Як страшно!... Людське серце
До краю обідніло.

II

Проходила по полю —
Зелене зеленіє...
Назустріч Учні Сина:
„Возрадуйся, Маріє!

Возрадуйся, Маріє:
Шукаємо Ісуса.
Скажи, як нам простіше
Пройти до Емауса?"

Звела Марія руки,
Безкровні, як лілеї:
„Не до Юдеї шлях вам,
Вертайте з Галілеї.

Ідіте на Вкраїну,
Заходьте в кожну хату —
А чей вам там покажуть
Хоч тінь його розп'яту".

III

Проходила по полю.
В могилах поле мріє —
Назустріч вітер віє —
„Христос Воскрес, Маріє!"

„Христос Воскрес? — Не чула,
Не відаю, не знаю.
Не буть ніколи раю
У цім кривавім краю".

„Христос Воскрес, Маріє!
Ми — квіти звіробою,
Із крови тут юрбою
Зросли на полі бою".

Мовчать далекі села.
В могилах поле мріє.
А квітка лебедіє:
„О, зглянсь хоч Ти, Маріє!"

IV

Проходила по полю...
„І в цій країні вмерти? —
Де він родився вдруге? —
Яку любив до смерти?"

Поглянула — скрізь тихо.
Буяє дике жито.
За що Тебе розп'ято?
За що Тебе убито?

Не витримала суму,
Не витримала муки,
Упала на обніжок,
Хрестом розп'явши руки!...

Над Нею колосочки
„Ой радуйся!" — шептали.
А янголи на небі —
Не чули і не знали.

ДЕНЬ МАТЕРІ

В місяці травні ввесь вільний світ віддає поклін матері. В кожній родині стараються вшанувати свою маму, виявити вдячність і любов за її безмежну посвяту. Поза родиною Свято Матері має велике значення, воно пов'язане з національними і людськими ідеалами.

Це свято було започатковане американкою Анною Джарвис у Філядельфії 1907 р. Призначаючи окремий день в році для пошани Матері, американські ініціятори, мали на увазі головно те, що в починаннях та поведінці кожної людини відбивається наука, виховання, турбота та праця, яку біля неї у перші роки життя поклала мати.

Основний фундамент вдачі, характеру та багато душевних прикмет і прикмет тіла наслідує людина від своєї матері.

Крім того враження з перших років життя, рятунок з перших недуг, перше слово, перша пісня і перша молитва це все мамина наука. Це та основа, що на ній людина формує пізніше свій світогляд, своє життя. Тому то цілком справедливо рішено, щоб окремим днем, окремим святом шанувати основоположницю цього фундаменту МАТІР.

Та не лише на дитинство обмежується вплив, турбота і любов матері. Вона залишається найкращим приятелем своїх дітей і тоді, коли вони вже виростуть, розійдуться по світі, коли вже й самі стануть батьками та матерями. Виношена під серцем, зроджена в болях та загартована в недоспаних ночах материнська любов залишається живою аж до самої смерти. Хоч окремий „ДЕНЬ МАТЕРІ" встановлено відносно недавно, пошана ж матері є давня як світ.

В усних переказах та старовинних записах усіх народів знаходимо згадку про те, як глибоко шанувалося матір. У наших слов'янських предків мати була неначе добрим духом родини, під крила якого хоронилися всі в дні турботи і смутку. Пізніше, коли культура народів піднялася, коли серед народів появилися поети та письменники, то в кожній нації, в кожного поета та письменника знайшлися гарячі, повні любови слова для звеличання матері. З найдавнішої нашої давнини, мати в українському народові посідає одне з найпочесніших місць. Вона прославлена в літературі й оспівана в піснях і поезіях.

З найдавніших часів нашої писаної поезії, як „Плач Ярославни" з безсмертного твору „Слово о полку Ігоря" — свідчить про те, як високо оцінювалася і поважалася мати у наших предків. Та не лише в писаній поезії оцінювалася, але і в народніх піснях та думах, як от Пісня про Морозиху, або прекрасний праобраз матері в безсмертній думі гетьмана Івана Мазепи „Чайка".

Найніжніше та найчутливіше звеличав Українську Матір наш геній Тарас Шевченко. Сам він зазнав дуже мало материнської любови, бо як він каже в одному з своїх віршів „Там матір добрую мою, ще молодую у могилу нужда та праця положила". Тому то може він краще ніж хто інший відчув і зрозумів вагу і значення матері. Тарас Шевченка висловлює своє найглибше співчуття до покривдженої знедоленої Української Матері у поемі „Мати-Покритка" і звеличає її як ніхто інший:

У нашім раю на землі,
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Буває іноді дивлюся,
Дивуюсь дивом і печаль
Охватить душу: стане жаль
Мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся,
Мов перед образом святим.

В поемі „Мати-Наймичка" змальований проймаючий до глибини душі образ тієї материнської любови та посвяти, що мовчки поневірятиметься ввесь свій вік у наймах, лише якби її син був щасливий. В поемі „Неофіти" Т. Шевченко подає глибоко-ідейну та психологічну синтезу жіночої душі, міцної духом, душі Української Матері, яка внесе чисті підвалини до нового життя. До таких Матерів поет з найглибшою пошаною хилить голову, за їхню материнську посвяту і любов до своїх дітей.

Багато Українських Матерів заслужили собі глибоку любов та пошану. Повернемося до найдавніших часів, коли княгиня Ольга, виряджаючи свого єдиного сина хороброго князя Святослава в похід на ворогів, казала: „Іди і повертайся на Вкраїну побідником, або ляж трупом під ударами ворожих мечів". Також княгиня Ганна, вдова по Галицько-Волинському князю Роману, що завзято боронила і таки оборонила Галицькі землі від польських та мадярських на-

падів, зберігаючи їх для свого сина Данила. Чи ота козацька Мати, що виряджала в похід свого сина, чи навіть і та, що на панщині пшеницю жала — всі вони разом зливаються в один світлий і величний образ — Української Матері.

Тієї Матері, завдяки якій українська мова, українська пісня та українська нація, взагалі, перетривала всі лихоліття і не загинула. До них достойно долучаються Матері — героїні останніх десятиліть: ті горем прибиті Матері, що проважали своїх синів у царські тюрми та катівні НКВД і тужливо всміхалися через ґрати до своїх синів, запроторених за волю свого народу.

Також ті Матері-селянки, що милями пішки і босоніж, плачучи несли скибку хліба і рідну потіху своїм ув'язненим синам, витираючи перед тюрмою сльози та всміхаючись, при побаченні: щоб синів не смутити, щоб не гасити тієї любови до свого народу. Не одна сивоволоса Мати, з міцно затиснутими губами, мовчки і гордо переносила муки свої і своїх синів. Нарешті ота бідна Львівська Мати, що на останньому побаченні з засудженим сином на смерть, виривала його з рук польських жандармів і на прощання гукнула: „а як тебе, сину, будуть тягнути на шибеницю, кричи, ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАІНА!"

Пам'ятаймо також Матерів під час голоду в „радянському раю" — це була страшна мука для них, дивитися на своїх дітей, як помирали голодовою смертю. Також тяжко було терпіти Матерям гітлерівський терор, як виривали з їх рук дітей на тяжкі роботи та втративши на побоїщах чоловіків і синів не раз самі запрягалися у ярмо, орали перериту гарматними стрільнами та бомбами ниву. Вигодовували і виховували осиротілих діточок, відроджуючи на руїнах нове життя.

І нарешті наша Українська Мати як трудівниця, піонерка, і емігрантка в Канаді чи взагалі в новому світі, що перейшла тернисті дороги і важку працю та не розгубилася при тяжких обставинах. Вона якнайкраще сповняла і сповняє свій обов'язок. Завдяки їй українська мова, українська пісня та взагалі українська культура не завмерла, а набірає щораз чіткішої національної форми. Вимога часу, як в сучасний момент так і на майбутнє, перед Українською Мамою ставить тяжке і відповідальне завдання: прищепити своїм дітям любов до спільної нашої Матері — Матері України, передати наступним поколінням нашу чудову, милозвучну мову, нашу кольоритну пісню, нашу багату та різноманітну культуру.

Виховати наступні покоління на гідних громадян цієї Богом благословенної чудової країни Канади — нашої нової батьківщини. Та виховати відданих і відважних борців за визволення нашої дорогої і повіки незабутньої Матері України з тяжких кайданів московсько-більшевицької неволі.

З. Маєвська

СПРАВА КУРСІВ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ УЧИТЕЛЬСЬКИХ КВАЛІФІКАЦІЙ

На засіданні Комісії Шкільництва, яке відбулося 7-го березня 1981 р. в Торонті, між іншим, остаточно устійнено час і місце для влаштування КУРСІВ з метою підвищення учительських кваліфікацій.

Заплянувані Курси відбудуться в приміщеннях Українського Інституту Св. Володимира, 620 Спадайна, в Торонті від 12 липня ц. р., до 2-го серпня 1981 року.

Курси своїм завданням ставлять (в першу чергу) допомогу вчителям у їхній праці по школах — як Рідних школах, так і Курсах Українознавства, а також підготовку нових учительських кадрів. На Курси приймається вчителів і кандидатів на вчителів без огляду на вік, стать, чи кваліфікації.

Робляться всі старання, щоб учителі були звільнені від будь-яких оплат. Числимо на деяку фінансову допомогу уряду, а також наших фінансових і добродійних установ. Спонзорування учителів нашими громадами, принесе користь громаді, про що й зайво говорити. Справу цю належить трактувати, як справу нашого майбутнього в Канаді. Спонзори шкіл доложать усіх старань, щоб допомогти своїм учителям скористатись із згаданих курсів.

Учасники курсів зможуть користуватись гуртожитком при Інституті: мешкання, харчування тощо, або доїжджати на виклади.

Зголошення на Курси просимо надсилати до кінця травня, на адресу:

Ukrainian Canadian Committee — Ontario Council,
2323 Bloor St. W. #209, Toronto, Ont. M6S 2Y3

За ближчими інформаціями можна звертатись по телефону: 783-4921 (Торонто).

В надії на успішне завершення наших Курсів з Вашою допомогою,

лишаємось з найблибшою пошаною!

Д-р Петро Глібович — голова Пров. Ради КУК
Д-р Євген Рослицький — голова Комісії шкільництва

Книга — морська глибина, хто в ній пірне аж до дна... той хоч труду мав досить, дивні перли він виносить!

Книга — це заповіт духа одного покоління для другого.

В світі книг немає смерти, — там думка живе вічно!

Світ осяяний сонцем, а люди — книжкою.

Андрій Качор

БІЛЬШЕ УВАГИ ДЛЯ АВТОРИТЕТУ РОДИНИ

Світ сьогодні переживає моральну і культурну кризу. Зокрема завважується, що в сучасному світі бракує авторитетів. Бракує провідних діячів у церковно-релігійному житті, у політичному й загально-громадському. Про виїмки тут не будемо говорити. Значно понизився авторитет священиків, учителів, професорів, громадських працівників, а що найгірше, що під цей негативний вплив підпадає сьогодні також і авторитет батька-матері, занепадає авторитет родини. І цьому питанню хочу присвятити трохи увагу.

Перш усього устійнім, що ми розуміємо під поняттям слова **авторитет.** Авторитет — це загально визнане більшою, чи меншою групою людей, громадою, суспільством прав на повагу і моральний вплив на цих людей, що цей авторитет признають. Авторитет — це людина, яка своїм знанням, досвідом, працею, моральними чеснотами і своєю гідністю заслужила собі на повагу, пошану і вплив.

Щоб одначе стати авторитетом у родині, громаді, в народі, чи в різних ділянках науки треба вміти, й хотіти, своє становище, своє звання перетворити в ідеал служіння для других людей. Іншими словами, всі, або майже всі відомі **великі авторитети були великими слугами якогось свого великого ідеалу.**

У нас часто хибно інтепретують поняття „демократії" в родині, громаді, народі й державі, мовляв, демократія — це рівність усіх і тим самим виключається всяке поняття авторитету, тобто визнання нерівности, суспільної гієрархічности в духовому, моральному й суспільно-громадському житті.

І тому не диво, що наші історичні вороги, колись і тепер, перш усього нищать наші авторитети, починаючи від родини, від авторитету батька й матері, а кінчаючи на церковних, наукових, економічно-суспільних і політичних діячах, знаючи, що знищивши авторитет батьків, нищать родину, знищивши авторитет церкви — це рівнозначне із знищенням самої церкви, а знищивши авторитет голови, чи проводу організації — це кінець організації.

Сьогодні не треба вже доказувати, що без авторитету на довшу мету не може існувати родина, ніяка організація; без авторитету одного державного уряду не може існувати держава, а **бездержавний народ ніколи не здобуде волі і держави, якщо не зуміє із свого організму виділити авторитетну провідну верству, яка буде втішатися довір'ям і пошаною цілого народу.**

Це не припадок, що в святому письмі пошана до батьків і культ плекання старших (у біблії патріярх — це один із праотців людського роду, від Адама до Ноя, від Авраама до Йосифа — це начальник батьків, єрарх, найвищий в роді, в племені, народі) в'ється червоною ниткою від початку людського роду. Пригадаймо собі, що Господь Бог, наказав людям, через свого пророка Мойсея, дуже виразно і чітко: „Шануй отця твого і матір твою, а буде тобі добре і довго житимеш на землі!"

А наш князь Володимир Мономах своїм дітям таку оставив науку: „При старих мовчать, мудрих слухати, а старшим коритися". Ці глибокі основи плекання авторитету батьків і старших зберігали український народ століттями від розкладу і загибелі. Довгі віки ніякий син, ні донька, не сміли інакше звертатися до батьків, як через „ви", в новіших часах ще можна було говорити через третю особу: тато, мамо прошу мені дати, чи зробити . . . , але ніколи в українській родині діти не зверталися до батьків на „ти". Це грубий московський звичай всім „тикати", в тому і батькам.

Атеїстично-матеріялістичний світогляд московських большевиків свідомо нищить авторитет батьків, авторитет старших, авторитет церкви, щоб на цій „руїні" він міг легше будувати свою нову московсько-большевицьку атеїстичну імперію.

На жаль, цей „вільнодумний" вплив московського большевизму, якимись невідомими каналами, передістався теж у вільний світ і тут розпочав свою дію розкладу суспільности на широку скалю.

Цей розклад слідно в канадійсько-американському суспільстві під назвою „лібералізації". Авторитет батьків у т. зв. „модерних" родинах значно відупав. Діти не мають належної пошани до батька- матері, часто їх не слухають, а інколи ще й зневажають.

Головна причина цієї кризи авторитету в родині криється в матеріяльнім добробуті та у відсуненні морально-християнських принципів в житті молодої модерної родини, яка хибно розуміє „вільнодумство" і „свободу", чи як дехто хоче сучасну демократію і тому замість цер-

ковного шлюбу заключає подружний „контракт", без св. Тайн, поза церквою, або й в церкві, одначе не з переконання тільки так, „для випадає", для „людського ока", або „для старих батьків".

„Секуляризація" сучасної родини, тобто звільнення її від церковних і релігійних впливів пішла так далеко, що вона починає впливати і на лібералізацію церкви, що знову стає загрозою для авторитету самої церкви.

Багато на цю тему маємо дискусій. Всі згідні в тому, що основною клітиною народу, церкви і держави є **родина.** Всі згідні в тому, що неможливо мати високий авторитет серед народу, в церкві, в державі, коли цього авторитету, плекання пошани до батька-матері, нема в самій родині. Народ, громада, церква, будуть настільки сильні, наскільки сильною буде її основа, тобто наскільки сильними, морально і духово, будуть їх клітини — родини.

У чому лихо? Звідки така прірва між частиною молодого покоління і її батьками? Хто винен за занепад авторитету родини і старших?

Не треба, мабуть, великої мудрости, не треба відкликатися навіть на „модну" тепер науку психології, не треба бути й соціологом, вистачить тільки трохи подумати і глянути довкола себе, щоб знайти корінь лиха. Погляньмо на своє довкілля і побачимо, що **батьки самі часто не хочуть бути авторитетом у своїй родині:** Вони, або не хочуть, або не вміють власну мету — бути доброю родиною — перетворити в ідеал для своїх дітей і цей ідеал своїм власним прикладом життя защепити своїм дітям до практичного наслідування.

Плекання авторитету батька-матері та взагалі старших треба починати серед дітей в ранній їх дитинстві, а передумовою успіху в защеплюванні цієї пошани є сама поведінка батьків, яка мусить бути гідна, поважна, прикалдна . . .

Не можна плекати авторитету батька, коли мати буде цей авторитет, у присутності дітей, підривати, або навпаки, мама навчає дітей як треба шанувати старших, а батько приходить з праці, або забави, до дому й починає сварку та зневажає тую ж маму образливими словами в присутности дітей. Вся наука мами пішла в нівець.

У сварливій родині шкода говорити про авторитеті батьків і старших, бо тільки зразкова поведінка батьків заставляє дітей до пошани своїх батьків і других людей старшого віку.

Не можна плекати авторитету родини, коли ця родина не є нормальна, коли в хаті часто нема тата, того доброго, а як треба то й суворого, але заразом справедливого, що любить своїх дітей, свою родину й не потурає злу.

Ще гірше, коли в хаті нема мами, або точніше кажучи, вона часом є, фізично, але практично й духово вона занята собою, дещо ще своїм чоловіком, а для дітей вона, часто, „не має часу". . .

Щоб наша молодь не втікала з родинних домів, щоб не зійшла на лихі дороги, щоб з пошаною відносилася до своїх батьків і старших, то треба її від раннього дитинства добре виховувати, а не тільки годувати та вбирати. Батьки обов'язані виховувати своїх дітей в релігійному та національному дусі, защеплювати їм любов до Бога, до свого ближнього, до свого народу, до своєї країни, до країни своїх батьків, бо це підносить їх авторитет в очах дітей, зокрема коли діти дозріють то з вдячністю будуть це згадувати.

І тому молоді подружжя, відразу, у своїм співжитті, повинні це мати на увазі та так собі укладати життя, щоб воно було ввесь час гарне, приємне, але й паважне, так як поважною має бути кожна родина і кожна суспільність.

Отож пам'ятаймо, що авторитет родини — це велика справа, його треба плекати, але заразом мусимо бути також свідомі, що не можна вимагати пошани батьків і старших тільки тому, що вони старші, на пошану й повагу треба собі заслужити своєю поведінкою і гідним виконуванням своїх родинних і громадських обов'язків.

Це проблема над якою варто подумати!

НЕМА КРАЩОГО І ВАРТІСНІШОГО ДАРУНКА

ЯК ДОБРА КНИЖКА

1. **Українські діти — наше майбутнє**
   Збірник есеїв з нагоди Року Дитини, ціна $7.00, пошта 30 ц.
2. **Українське дошкілля**
   Збірник виховних матеріялів, ціна: $20.00, пошта 60 ц.
3. **Не одним хлібом живе людина.**
   Рел. есеї, ціна $3.00, пошта 30 ц.

ЗАМОВЛЕННЯ:

CHILDREN'S CARE GROUP
16 Rivercrest Road
Toronto, Ontario, Canada
M6S 4H3

НАШІ, А ЧУЖІ КВІТКИ

Квітки я люблю... І ви їх любите...

На те Божа Рука розсіяла їх по землі, щоби були її красою і радували людське серце.

Але для мене не всі квітки однакові...

Є весняні, є середньо-літні, а є осінні.

Є стародавні, що передавалися між моїм народом з покоління в покління, а є нові. І велика ріжниця є між ними. Насіння старих збирала осінню рука української дівчини, української молодички, української матері-господині, української бабусі, заховувала в комору, щоб з приходом золотої весни знов їх на українськім горді засівати. І так з покоління в покоління. Се були квіти українського народу. І в піснях вони згадуються. Васильки, мята, рута, шальвія, тоя, маруна, чорнобривці, любисток, повняки (купчаки), крокіш... Та й калина, що: „біло цвіте, а червоно родить...", тай барвінок хрещатий...

Як хотілося б, щоб хтось зібрав назви усіх наших українських квіток, всіх наших рослин-прикрас, щоб роздобув насіння їх усіх, позасівав і позасаджував їх на українськім городі і сказав: Отсе наше! Се історичне добро нашого українського народу — біле, жовте, червоне, синє, золоте, пахуче, свячене, добро святочної української душі.

А нові квітки, се вже ті, що блукаючи по світі, і до нас заходять. Їх купують. Продають. Дарують. А на другий рік іншими замінюють. Без жалю, без спомину.

Старі — се Наші; нові — се Чужі.

Є ще городові, а є дикі. Є ті, що їх сіють, а є самосівні. Є з милим запахом, а є й без запаху...

Ось тут і корінь справи. Даєте мені квітку, скажіть, яка вона. Чи наша. Чи для мене і для нас. Чи для нашого городу і для нашого життя.

Квітками — великими Божими Квітками є Українські Діти — малі хлопчини, малі дівчатка. Піднімаються і ростуть на городі Українського Життя. Та чи всі вони мають український догляд? Чи мають український захист? Чи обставляє їх дбала і свідома українська рука, щоби не погнулись, куди не треба? Щоби дикий звір не потолочив їх вигляду, їх запаху — їх української душі?

Отже ви всі, що доглядаєте тих наших Квіток — дбайте про них. Щоб з них не виросла чужа квітка. Щоби не виріс бур'ян.

Пишними квітками є Українська Молодь. Се ж молоді Сини і Дочки — надія і гордість батьків. Кандидати на поважних українських Громадян і Громадянок. Широкий шлях лежить перед ними — Велика і славна Будучність Українського Народу.

Та чи знають вони про те? — Чи думають? Чи розуміють? Чи приготовляються? Чи горять святими бажаннями?

Хто може — пригадуйте їм! Вчіть! Напоминайте! Приготовляйте їх молодечі душі на велике діло. Нехай запопадливо читають славну Історію Українського Народу — нехай читають по заповіту Шевченка:

Не лишайте ані титли,
Ніже тії коми.
Все розберіть та спитайте
Тоді себе: Що ми?
Чиї сини? Яких батьків?
Ким, за що закуті?...

А дальше уявляю я собі, що квітками, які цвітуть серед літа, се українці й українки середнього віку. Поважні батьки-матері ,поважні громадяни.

Та чи всі вони се розуміють і пильно дбають, щоби цвісти-процвітати українським цвітом? Може є такі, на яких ніякого цвіту не відшукаєте, ніякої краски. Може є такі, до яких поприлипали краски чужі, негарні, шкідливі українському життю. Може є такі, що соромляться свого народнього талану і закривають себе, щоб світ не знав, на якому городі вони виросли. Може є байдужі до того, чи вони цвіт, чи лобода, чи бурян, чи кропива пекуча.

А як хотів би я, щоб цілий Город нашого життя був засіяний самими гарними квітами — на вдивовижу цілому світові.

Є ще квітка, що звуть її „Бабине зілля", скромна, з синім темним цвітом, а цвіте вона по всіх квітках — пізною осінню. І чомусь з раннього малку я любив те „Бабине зілля". Інші не звертали на нього уваги. А я й нині поважаю його.

І нагадує воно мені старих батьків-матерів, старих дідусів і бабусь, серед мого народу. Таких, яких я щиро любив і поважав ,будучи ще дитиною, хлопцем, підлітком. Вони тоді були в мене любими квітками і те поважання до них не гасло в мене ніколи.

А коли нагадаю я отсе, то бажав би, щоб ви любили і поважали їх так, як я любив і поважав їх завсіди.

Нині я розумію, що гідне поважання старших, се поважання себе самого. Се ознака культурности. Це почуття і виповнення Божого Закону. Відданий довг. Запорука поважання нас самих на старості.

І ще не те... Мені хотілося б, щоб світ увесь знав про українців, що вони плекають в себе одну велику культурну прикмету, а то — Поважання Старших.

Багато ще є Квіток в нашому городі.

Мова наша — хіба се не величава ріжнобарвна, кучерява квітка? І цвіте вона в гідних українців безнастанно — раз молитвою щирою, раз піснею побожною, раз бесідою розумною, раз веселою піснею задзвенить, раз жартом обережним, раз порадою доброю, раз наукою розумною, раз доброю пересторогою, раз докором здоровим, раз жалем сердечним, раз співчуттям глибоким, раз щирістю безмірною, раз прощенням великодушним...

Та чи можна почислити, яким ріжнородним цвітом наша Українська Мова в житті українського народу процвітає?

Одчако ж знав я таких, що виривають оту велику Божу Квітку, топчуть ногами, а на її місце насаджують іншу, невідому, чужу українській душі. І таке роблять вони на Українськім Городі! Поміж квітками свого народу!

Запам'ятайте собі отсе всі, в кого добре серце, щоби такого страшного гріха самим не вчинити. Гріх такий не проститься ані перед своїм Народом, ані перед Богом!

Ще одну з великих наших Квіток нагадую.

Чи думали ви, якою пишною квіткою є і повинна завсіди бути Українська Хата? Мені завсіди уявляється вона в такому вигляді: Кругом багато святих образів (се знак моральної культури народу!), а понад ними, і побіч них, і нижче долиною, вміла рука жіноча, поначіпляла розумно добраних квіток. Як повинно бути — святі образи для піднесення душі, а квітки для піднесення звичайного настрою.

А нижче кругом, чистесенький стіл, чистенькі вікна, чистенькі лави, стільці... І діти чемні. Їх батьки щирі, побожні ,розумні... Чи може ще бути краща квітка над цю?

Та знов таки не всюди так буває. Бачив я, що замість святих образів навішано календарів — ріжного змісту, ріжного розміру, з ріжних років. А по-між календарами фотографії...

А квіток вже нема. Хіба треба календарі прикрашати квітками? Та й фотографії... вони ж лише родинна пам'ятка для одного-двох поколінь. А святі образи для багатьох поколінь мільйонів людей. От чому їх квітками обтикують!

Так убожіє життя. Так убожіє людська душа. людська культура! Чого нема на стіні, те і з душі викидають. А опорожнене місце заповняють купецьким оголошенням. Хата перестає бути „світлицею", родина перестає бути релігійною, люди перестають бути культурними.

Чи призадумувувалися ви над тим?

Ще лишається одна велика квітка, та я покажу її іншим разом. А на сей раз — розглянте пильно ваш город, щоб побачити, як стоїть справа з вашими квітками. Бо весна недалеко. Коли ж розглянете — бурян виривайте, непотрібне виривайте, а своє сійте, садіть, підливайте. Та й дітям своїм наказуйте:

— Так робили наші предки, так і я роблю. Так і ви робіть. Се наше добро і його треба шанувати, зберігати, збільшувати, а не занапащувати. Се наше життя, наша гордість, наша велика будучність!

Прот. В. Кудрик.

Із збірки „Квітки при дорозі".

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
5-го липня до 7-го серпня 1981 р.

Літні Курси знов відбудуться в Інституті ім. П. Могили, Саскатун, Саскачеван в днях 5-го липня до 7-го серпня, 1981 р.

Студенти будуть перебувати в Інституті й будуть побирати слідуючі курси — Історія Українців у Канаді; історія і географія України, українська література, українські танки і музику; українську мову розмовну, читання і писання, спів, вишиття, кераміку, (культуру і мистецтво); спорт, бандура, лекції на тему У.Г.П. Церкви, українську фільми. Буде можливість студентам дістати кредитові оцінки від Саскачеванського Департаменту Освіти в українській мові у клясах 9, 10, 11, 12. Також буде приділений час на розвагові гри та прогульки. Всі учні мають розмовляти українською мовою.

Інститут ім. П. Могили звертається до всього членства складових частин С.У.С. з проханням допомогти придбати якнайбільше число українських студентів і студенток а особливо православних, до Інституту на Літні Курси й на Університетський рік 1981 - 82.

Про дальші інформації або аплікації, звертайтеся до:

Ukrainian Total Immersion Summer School
Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1
Phone: 653-1944

М. Подворняк

САМОТА

Спочатку у великому міському парку нас було тільки двох. Він і я. Ми сиділи поодинці, бо досі ми ще не були знайомі. Він сидів на старій дерев'яній лавці, між двома щойно посадженими молодими липами, а я сидів на такій самій лавці недалеко невеликого озерця, яке блищало до сонця прозорою водою. По тому озері плавала самотня качка, а біля самого берега пливав відірваний з дерева кленовий листок. Тихий вітрець дмухав з-за кущів на озеро, на ньому злегка гойдалася поверхня води і кленовий листок плавав то в один бік, то в другий. Потім він зачепився за стебло і став. Хитався на воді, але за хвилину відірвався і поволі поплив аж до другого берега.

Я дивився на того кленового листка, дивився на самотню качку і думав-думав. Не пригадую тепер докладно, що я тоді думав, але я відчув якусь тяжку і болючу самоту. Я знав, що така самота приходить найбільше восени. Тоді, коли в нашому міському парку спадає з дерев пожовкле листя, коли між кущами шугає холодний вітер, а на нескошеній траві сріблиться перші приморозки. Але чому така самота прийшла до мене в розгарі чудового і теплого літа, я не знав. Але вона прийшла.

Не було вже видно ані самотньої качки, ані кленового листка, блищала тільки поверхня води, в якій відзеркалювалися тіні дерев. І я сидів одинокий. А недалеко мене на старій дерев'яній лавці, між молодими липами, сидів також якийсь незнайомий чоловік. І нас було тільки двох. Може там далі за горбком, куди простягнувся парк, були ще люди, але тут недалеко озера нас було тільки двох. Він і я.

А потім я побачив, що той незнайомий чоловік устав. Поправив на колінах штани, які зім'ялися від сидження, злегка кашельнув і пустився йти втоптаною стежкою до озера. Він був невисокого росту, старший літами, трохи накульгував на праву ногу, чи може це мені тільки так здавалося. Пасми сивого волосся спадали йому на чоло, закривали очі і він увесь час підгортав рукою те волосся догори.

Я не дуже люблю першим зачепити незнайому людину, а зокрема тоді, коли я бачу, що та людина щось думає або чимось заклопотана. А цей незнайомий таким мені показався. Він низько опустив голову, дивився собі під ноги і мені здавалося, що він чогось шукає на тій вузькій стежці. І я прийняв рішення заговорити до нього першим.

І коли він порівнявся зо мною, я набрався відваги, посунувся на кінець лавки і сміливо сказав, ніби до когось мені давно знайомого:

— Прошу, ходіть трохи до мене.

Незнайомий став і підніс на мене засумовані очі. І щойно тепер я побачив, що ті очі дуже чимось заклопотані. І мені було соромно і якось незручно, що я отак без потреби зачепив незнайому людину. І поки він зібрався щось мені відповісти, я показав йому місце біля себе на лавці й сказав удруге:

— Ходіть, прошу. Сідайте і посидимо разом. Тут ось і холодок. Ходіть!

— Дякую, дуже дякую! — сказав він і сів на лавці поруч мене.

Він навіть не привітався зо мною, а отак просто сів на другому кінці лавки і простягнув перед себе ноги. І коли б хтось нас так тоді був побачив, то подумав би, що ми обидва давно знайомі, що ми навіть друзі, які оце зійшлися, посідали і розмовляють. А ми, властиво, ще не розмовляли, а тільки пильно подивилися один на одного. Він на мене, а я на нього. Мій незнайомий поклав худу свою руку на коліно і я побачив, що його рука трохи дрижала. Чи може від старости, чи від якоїсь недуги.

На недалекій стежці показалося двоє молодих людей, хлопець і дівчина. Вони трималися за руки, про щось весело розмовляли і пішли за озеро, звідки було чути гамір молоді.

Потім на тій самій стежці показалося з-за кущів двоє старших людей. Видно, що це був чоловік і жінка. Старша пара тих пенсіонерів, які кожного пополудня виходять до зеленого парку, щоб поміж деревами зазнати свого затишного дозвілля. І вже нас у парку не було тільки двох, а було більше людей. І все по двоє. Старші і молоді, але всі по двоє.

Незнайомий пильно подивився мені в очі, чомусь кивнув головою, чи це до мене чи отак собі з призвичаєння і спокійно сказав:

— Отак подивитися, то люди все ходять по двоє, а я виходжу сюди сам один, — і він важко зітхнув, переклавши руку на друге коліно. І рука та почала дрібно дрижати.

— А ви що не маєте з ким ходити? — спитався я і чомусь був певний, що такого питатися не треба було, що треба було щось сказати доцільнішого.

— Ні, не маю, — відповів мій незнайомий.

Він на хвилину замовчав, кліпнув очима, а згодом вів далі:

— Оце вже другий рік, як померла моя дружина і я виходжу сюди сам. А колись ми обоє сюди виходили. Сідали на тій самій лавці, дивилися на озеро, кидали качкам окрушини хліба і слухали співу пташок. А тепер я сам, — і він злегка кашельнув.

— Але вдома ви ще маєте когось? — спитався я знову і знову не був певний, чи влучне було це моє питання.

— Ні, я не маю нікого. Діти живуть десь далеко на Флориді, а я сам. І щоб розігнати якось ту свою самоту, я купив був собі маленького песика. Але що ж, це лише створіння Боже, звірина, але це не людина. Воно бігало біля мене, я говорив до нього своєю мовою, мені здавалося, що воно розуміє мене, воно до мене не говорило. Тільки скавуліло якимось журливим голосом. І я віддав його сусідові. І оце, як бачите, сам один у повному значенні того слова — один. Виходжу до парку і шукаю там між деревами її слідів, щоб хоча побачити якусь тінь, яка ось тут багато разів проходила зо мною. Але її тут ніде немає . . .

Я слухав мову мого принагідного і досі незнайомого і мені було його жаль. А він нараз обернувся до мене, здійняв приношеного свого кашкета, поклав його біля себе на лавці й спитався:

— А ви маєте родину?

— Маю, — відповів я, — дружину маю дітей.

— А чому ж ви самі ходите до парку?

— Ну, знаєте, — шукав я якоїсь відповіді й ніяк чомусь не міг йому відповісти. Але потім казав:

— Дружина ще працює і приходить з праці щойно по п'ятій годині, а тому мені інколи хочеться отак самому піти до парку. Без нікого. Щоб бути тільки з собою. Часом, знаєте, хочеться такої самоти, коли біля вас немає нікого, коли ви тільки сам один з собою, зо своїми думками, а також зо своїми клопотами чи радощами. Тоді, знаєте . . .

Я ще хотів щось сказати і закінчити мої слова, але він мені перебив:

— Друже, — казав він, — ви ще ніколи не були самі, а тому ви не можете збагнути, який ви маєте скарб, якщо з вами живе ще ваша дружина, ваші діти. Ви не можете повністю збагнути тугу самітних людей, а тому дорожіть тим скарбом, якого ви маєте. І не шукайте самотности. Самота — це найбільший ворог людини. Це в'язниця, в якій людина живе і не може з неї звільнитися. Ви ось тішетеся тією природою, що навколо нас, вас вабить те чудове озеро, квіти, що он там ростуть, а мені все це байдуже і якесь немиле. Я отак посиджу тут один, походжу тими стежками, а потім іду додому, несучи з собою гірку самоту. А вдома — хата велика, широка і порожня. Чотири стіни, а між ними я. Одинокий і нікому непотрібний. Отже, отже . . . — хотів він ще щось казати, але не закінчив свого сумовитого речення.

З-за кущів, з-поза високих лип і тополь виходили люди. Старші і молоді. І все чомусь виходили парами. Поволі, крок за кроком вони минали озеро, минали нас і розходилися по паркові.

А ми сиділи удвох. Він і я. Ми вже багато чого переговорили. Познайомилися. Він мені багато розказав про себе, дав свою адресу, телефон і просив колись зайти до нього або хоча потелефонувати. Я намагався знайти в серці своїм якісь слова, щоб потішити його в його самітности, але мені важко було знайти щось такого. Він був пригноблений тільки однією думкою, що він сам, що він нікому непотрібний, що він дуже одинокий. І коли він ще раз нагадав мені, що він отак щодня ходить по тому парку і шукає слідів своєї улюбленої дружини, мені пригадалися євангельські слова: "Чого ви шукаєте живого поміж мертвими", але їх треба перефразувати. І тоді я розказав йому всю історію воскресення Ісуса Христа, якої він у житті ще ніколи не чув. Ця історія була для нього нова, він її ще не чув, хоча часто ходив до своєї церкви.

Ми довго розмовляли і наша розмова була щира і сердечна. Мені здається, що ми полюбили один одного, відразу стали приятелями. Я просив його не шукати мертвих поміж живими в парку, але шукати заспокоєння своєї самоти в Бозі. Якщо він знайде Бога, тоді і в самоті своїй він не буде один. Він буде чути, що біля нього хтось є, що він не є сам.

Ми ще довго сиділи, а потім розійшлися, як старі знайомі як близькі друзі.

А другого дня і опісля знову я був у парку. Так само, як і колись. Був сам. Блищало озеро, по ньому пливали качки, а людей перед полуднем не було. І я був тільки сам. Сам один . . .

ВИДАТНІ ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Марія Лобай

Фіона Пелех

Кожного року Провінція Альберта висловлює свою пошану і дає признання тим, які відзначилися в спортових змаганнях або добровільно послужили своїм близьким — чи то особисто чи в організаційних справах. Достойний Пітер Логід, прем'ер Альберти, сам вручив відзнаки the 1980 Alberta Achievement Awards, і особисто дякував кожним за їх щиру та невтомну працю.

Між тими, які були відзначенні при кінці 1980 року, були Марія Лобай і Фівонія Пелех — дві членки Союзу Українок Канади, які належать до відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Обидві членки довший час учителювали, але додатково добровільно працювали не тільки в своїх українських організаціях, але також брали участь в ширших колах нашого суспільства. Де Марія Лобай більше попрацювала в організаціях історичного збереження, Фівонія Пелех звертала свою увагу на освітно-культурні проєкти — спеціяльно на навчання мов у міжкультурних організаціях.

Можна сказати, що обидві членки дуже здібні, жертвенні й працьовиті. Між чужинцями вміло заступають українців бо обидві горді свого походження.

Союз Українок склада ґратуляції пані Фівонії Пелех і пані Марії Лобай і бажає їм дальших успіхів в їх праці.

Референтка „Променя"

ЕТИМОЛОГІЧНО-СЕМАНТИЧНИЙ СЛОВНИК

У видавництві Т-ва „Волинь", у Вінніпезі, під маркою Інституту Дослідів Волині вийшло нове доповнене видання „Етимологічно-семантичного словника української мови" митрополита Іларіона. Цей перший том, що має 365 стор., охоплює слова від А до Д. Ще має бути 2 - 3 томи.

Митрополит Іларіон, що в мирі був проф. д-ром Іваном Огієнком, відомий своїми численними працями на мовознавчі теми, зокрема різними словниками, ще з дореволюційних часів, коли він уклав і видав шість словників російською мовою, починаючи з 1910-го року. Але на теми української лексикографії проф. Огієнко друкував свої розвідки ще 70 років том ув „Літературно-науковому Вістникові" 1909 року. А в 1923-му році вийшов у Львові його „Український правописний словник".

Редактор і автор передмови до цього видання, д-р Юрій Мулик-Луцик, подав детальний огляд праць митрополита Іларіона на теми лексикографії. До тієї серії словників належать і його „Український стилістичний словник" і „Словник Шевченкової мови", і „Словник наголосів" а також багато видань, присвячених історії України, історії української церкви, праці на релігійні теми, як „Дохристиянські вірування", „Українська церква за Богдана Хмельницького", на мовні теми — „Постання азбуки й літературної мови в слов'ян" та інші. Разом понад 50 окремих видань.

Д-р Ю. Мулик-Луцик підкреслив, що в істо-

рії української лексикографії проф. І. Огієнко був першим українським ученим, що особливу увагу звернув на потребу вивчення українських наголосів.

У своїй праці „Етимологічно-семантичний словник української мови" автор часто покликається й на найдавнішу пам'ятку української лексикографії — „Лексикон славено-роський" Памви Беринди, що вийшов ще 1627-го року і був джерельним матеріялом і для інших слов'янських народів. В тому словникові Памва Беринда вже подавав і наголоси в українських словах.

Сама ж назва цього словника митрополита Іларіона й каже про те, що він подає походження та значення слів. Про окремі слова автор дає цілі розвідки, що іноді займають по 2 - 3 і більше сторінок, як наприклад про слово „благий". Про слово „бунт" подано пояснення на півсторінки. Слово „бурса" має пояснення на 13 рядків. Воно колись, як зазначає автор, походячи з латини, в німецькому подібному слові означало слово „гаманець", а пізніше поволі перетворилось на слово, що означає гуртожиток, бурсу, і що воно вперше на сході Европи з'явилось у Києві, в 1615-му році. До слів автор часто подає й синоніми та похідні форми, що є дуже цінним. Пояснюючи слово **„дьоготь"**, автор пише, що воно мало форму **деготь** або **доготь.** А в полтавських актах 1667 року писали **„догот", „полная мазниця догтю".**

Тож можна радіти, що наше словникарство, видання української лексикографії, збагатилось новим повнішим здобутком. До того ж видане воно дуже гарно, з твердою синьою обкладинкою в полотні. Редколегія цього видання складається з таких осіб: д-р Ю. Мулик-Луцик, д-р С. Радчук, о. д-р С. Ґерус, митр. прот. С. Кіцюк, ред. М. Подворняк, д-р Іраїда Тарнавецька, о. мгр. С. Ярмусь, інж. І. Онуфрійчук. Ціна його в Канаді — $20.00.

Дм. Чуб

УСПІШНИЙ ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК ВІДБУВСЯ В ЛОНДОНІ, ОНТ.

Заходами Східньої Провінційної Екзекутиви Союзу Українок відбувся 4 квітня 1981 року Окружний З'їзд. Хоч повніший перебіг З'їзду треба сподіватися буде пізніше, то тут хочемо підкреслити надзвичайну гостинність місцевого відділу ім. Кн. Ольги під проводом голови Олександри Тищенко. Було приємно також бачити численну участь членок з сусідніх відділів. З Оттави делегатками були Василина Бойко-Даркович і Галина Михальчук.

Головними точками З'їзду були: Міжнародний Рік Фізично немічних, про що промовляли: Г. Мельник, Г. Сенишин, М. Гладиш.

50-річчя СУМК — цю частину проводила культ.-освітня референтка І. Сушко, а від Пров. Екзекутиви СУМК — Орест Погорецький і молодший Сушко. Пані Сушко прочитала редакційну з „Променя" ч. 2 п. з. „Ювілейний рік СУМК". Гарно промовляв Погорецький про сучасні проблеми СУМК. Зацікавленим вручено запитник до виповнення. На обидві теми було висвітлено фільми.

Під час З'їзду референтка „Променя" Г. Михальчук забрала слово про журнал та наші супроти нього зобов'язання, про його дальший розвиток. В користь журнала проведено було розіграв ку (дар Г. Михальчук), яка принесла $69.00. Розіграв кою занялися В. Даркович і Г. Михальчук.

Голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок пані Юлія Головата поділилась своїми думками про надходячий Крайовий З'їзд Складових Організацій а також про пляни Провінційного З'їзду в Гамільтоні в жовтні 1981 р. — усе це під кличем 50-річчя СУМК.

Г. Михальчук

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепіяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш" (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

Українські музики та любителі музики, а головно співаки чи співочі гуртки-хори повинні зацікавитися цим цінним і гарним збірником, придбати його та належно використовувати.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Ярина Зоряна

До остаточного кінця

(Шевченковій мові — або рідній мові)

Ти скарб мій світлий — предками здобутий,
Ланцюг невгнутий у безліч поколінь.
Ти, лучник з Богом — в душі незбагнутий;
Цих непорочно-святкових, горінь.

Ти рівнож біль тяжкий у моїх грудях,
Журбою вкрилась душа аж до дна!
Не є байдужим, що і в своїх людях —
Ти другорядна і не голосна.

Як нехтувати спадком... і століттям,
Цим соловейком, з вишневих садів...
Радісним славнем... грімким многоліттям,
Як же забути материнський спів?

Коли це іншим, так легко й свобідно,
Що чужі мови їм гріють серця...
Для мене лиш **ти** одинока гідна,
До остаточного мого кінця!

Микола Погідний

КОЗАЦЬКА МАТИ

Не починати нам із старинних билин
[родоводу,
Ані з казок, ані з дум, ні з пісень древних,
Наших лицарських предків злодійну звaду,
Не судить нам їх в цих часах не певних.

Були й бували лицарі мужні й славні,
Що проганяли жорстокі азіятські орди,
Що в боях були не переможні мужні й справні
Могутньої Русі, тверді залізні когорти.

Були й відійшли у вирій у соняшний полудень
Залишили сліди своєї власти й сили.
Нашій Україні віддали гарячий полудень
На Кубань і Кавказ шляхи нам відкрили.

Залізними ралами вони краяли землю
Стальними шаблями співали срібну кантату
Бо Січ Запорізька була гранітною скеллю,
Бо дітьми благословила їх козацькая Мати.

Вона ж бойова дружина, лицар героїня,
Княгині Ольги славна мужня донька,
Дитя степу і вся загартована у війнах
Вона, — незабутня українська Амазонка.

ЖИТТЯ, ЦЕ СУЄТА...

Життя, це суєта, незгоди і тривоги,
Це людська заздрість до ближнього свого,
Забрати все найкраще у сусіда,
Самому стати на чолі всього.
Бог дав нам світ, такий чудовий,
Лише живіть і тіштеся у нім;
Зеленії гаї, ліси дубові, широкії степи,
Річки, моря, родючу землю, багатств копалень,
Обдарував нас розумом й красою,
А ми — в подяку Богові зробили пекло.
Тому й ідемо ми тернистими шляхами,
Самі й дітей ведем по нім,
Покутуєм гріх наш первородний,
Забувши, що Христос терпів за них.

Наталія Кібець

Я шукала його...

Я шукала його
В темну ніч дощову...
Через місто пройшла,
А його не знайшла.

Я шукала його
І благала: „Прийди,
Друже мій дорогий!"
— Загубились сліди.

Бились бризками в брук
Тяжкі краплі дощу...
Зачарований сад
Готувався до сну.

Спало місто садів,
Спало місто краси,
На кущах лиш тремтіли
Краплини роси.

— — — — — —

Промінь сонця упав
На краплини оті —
Мов у срібло зодягнуті
Стали кущі.

Раннім ранком блукала я
Від куща до куща
І дивилася з жалем,
Як зникала роса.

Зникли так, загубились,
І роки життя.
Наче висохлі роси —
Все пішло в забуття.

Ніна Кузьменко

MURDER BY STATE FORCES

The following is intended to help readers of the Canadian and American Press to read between the lines of many news items. Because the poor of the various countries of the world are driven to desperate acts to better their lot, they are labelled communist and viciously suppressed. Then the ruling authorities announce to the world that the "terrorists" have been vanquished and the situation "stabilized".

Below are excerpts from the Amnesty International Bulletin, Canada Section for January 1981.

"... Amnesty International Report 1980 — documents the extent of imprisonment, murder and execution for political reasons, disappearances, detention without trial, torture and other forms of repression that took place in the 12 months up to 30 April 1980. The 416-page repart has entries on 110 countries and shows how the problem of human rights violations cuts across national and ideological boundaries, affecting countries north and south, east and west, industrialized and developing.

AFRICA — There were momentous changes in a number of African countries. *Zimbabwe's* independence saw an end to martial law regulations... Thousands of prisoners were released. In *Equatorial Guinea,* President Masie Nguema was ousted and executed after a trial at which he was convicted of mass murder and other human rights violations. Emperor Bokassa of the *Central African Republic* was everthrown, five months after the killing of some 100 school children in his capital had provoked international outrage.

... Human rights violations in *Zaire* included a high death rate among political prisoners and people being held without trial, torture and frequent executions... large-scale political imprisonment, torture and killings continued in *Ethiopia,* ... in *South Africa,* schoolchildren were among those held incommunicado without trial for long periods...

THE AMERICAS — Torture, disappearances, arbitrary arrests and political killings were widespread, particularly in *Argentina, Chile, El Salvador, Guatemala, Uruguay* and *Paraguay;* in each of these countries, violations of human rights seemed to be a permanent feature of government policy in dealing with dissent...

ASIA — Political imprisonment continued on a vast scale in Asia, often in the form of detention without trial. In *Malaysia* and *Singapore,* for instance, political prisoners are not tried but are held indefinitely. In *Taiwan,* political prisoners awaiting trial are usually held incommunicado for long periods until they confess to the charges against them... Despite earlier expectations that new legislation in *China* would bring more protection of basic rights, a trend towards the curtailment of civil liberties emerged. Reports of political prisoners disappearing came from seven Asian countries, including *Afghanistan,* where thounsands of people were believed to be held without trial — thousands more disappeared in 1978 and 1979... In *Viet Nam* and *Laos,* thousands of people were still held in "re-education" camps...

EUROPE — In Eastern Europe, people continued to be imprisoned for expressing their beliefs or opinions under laws defining such crimes as "anti-Soviet propaganda", or „instigation of anti-social behaviour"... *Soviet Union* authorities launched a major drive towards the end of 1979 against all categories of dissenters... Some dissenters were confined to psychiatric hospitals, where ill-treatment included the use of powerful drugs.

... Dissenters were subjected to repeated arrest and detention in police stations for short periods, during which they were often reported to have been ill-treated. This happened particularly in *Poland,* but also elsewhere, including in *Romania* and *Czechoslovakia*... Persistent torture of political prisoners was reported in *Turkey.* In *Spain,* an AI mission found that people detained incommunicado in police stations had been ill-treated and tortured.

MIDDLE EAST AND NORTH AFRICA — ... In *Iran,* an estimated 800 to 1000 people were executed between the revolution of February 1979 and the end of April 1980... There was a sharp increase in executions in Iraq. In *Syria,* reports of arrests, torture and summary executions followed the sending in of the army to quell violent unrest in the north... Political prisoners were held in *Egypt,* mainly left-wing critics of the government. ... In Morocco, arrests and trials of trade unionists followed strikes early in 1979... On *Israel and the Occupied Ter-*

FACES — FACADES

When the public responded so enthusiastically and excitedly to Natalka Husar's first exhibit in 1977, I often wondered whether she could ever achieve a similar public response with another show. Well, my fears were groundless, for her exhibit *Faces-Facades,* evoked an identical public reaction.

Faces-Facades, works in porcelain and plexiglass, displayed at Toronto's Nancy Poole Studio, (August, 1980), differs from Husar's first show thematically and artistically. There are however, common denominators. Most evident is the originality of the artist's creative impulse. Primarily, Husar is a conceptual artist, her works reflecting intellectual interests rather than visual or emotional experiences — interests that are rooted and, it would seem, inextricably bound to her Ukrainian heritage. Having expressed concepts of Ukrainian culture in her previous show, Husar now takes a further daring step and explores the psyche of ordinary Ukrainians, in effect, presenting what is all too familiar in a new revealing context. Although Ukrainian in flavour, her statement is Universal, for it concerns what is most basic — people and their attitudes towards life. Consistent with her earlier works, the prime medium used by Husar is clay, the oldest and most common material known to man.

Essentially, Husar's work reiterate the concept that the face reflects characters. At the same time, she reveals the internal process of character development through causal references. Her intent is well realized, for it becomes immediately clear that occupation, profession or personal interest have well-defined effects on the people she portrays. The haunting quality to Husar's works arises from the fact that all her depictions are inevitably applicable to us. By confronting the figures, the viewer is forced to confront himself.

Husar's technique is a fascinating component of her creativity. Fashioning masks from clay, and the alternately painting and firing them, they are meticulously molded to resemble porcelain — like human faces. To delineate the character she wishes to portray, Husar embellishes the faces with hair, moustach and other appropriate props. The face is then applied onto a plexiglass surface in which bits of clothing are pressed. It is the positioning of a three-dimensional mask onto a one-dimensional surface which creates the illusion of a full-bodied person.

All of the fifteen works exhibited deserve a more detailed account than can be given here. However, art devotees can study all of them for Husar published a catalogue with excellent reproductions that is available at local bookstores.

The most outstanding piece, in my opinion, is *The Reverend Father.* A disturbing and particularly memorable work. Although the clerical garb represents the vocation, it does not seem to reflect the Father's belief. His face, complete with a cynical smile, and arched eyebrows above cross-eyes, suggest less of a faith in God than in some ominous power. The Rev. Father emanates evil and one might suspect secretly serves forces more nefarious than good.

Mrs. Krupczynsky, the butcher's wife, is another provoking work. Here is a plump woman who obviously enjoys the produce she sells. While her gold charm MOTHER attests to her femininity, her bloody apron speaks otherwise. It would appear that Mrs. Krupczynsky, having worked with bloodied carcasses for so long has acquired a coarseness that affects her appearance, and comments on her soul. Square-jaw, beady eyes, broad-mouth, flairing nostrils on a nose that suspiciously resembles a snout.

In every woman's organization there is a model for *Mrs. Bilyk is our artist.* Her desire to be recognized a a serious artist is regrettably larger than her mediocre talent. Fortunately, she achieves partial success within her mileau, for

---

ritories, an AI report concluded that safeguards to protect people in custody from ill-treatment were deficient.

The annual report shows that Amnesty International sent 45 missions to 33 countries to gather information or meet government officials. Relying on members and supporters for finance, it spent £ 1,876,467 on its international program and £ 202,172 on relief for prisoners and their families; it worked on 4,131 individual cases of confirmed or possible prisoners of conscience.

The Amnesty International Report, 1980, 416 pages, is published in English by Amnesty International Publications and available from the Ottawa Office, P.O. Box 6033, Sta. J, Ottawa, Ontario, K2A 1T1. Price $7.50.

Respectfully submitted,
Helen Raycheba
Convenor of International Affairs

her peers organize exhibits for her in community halls. Husar depicts Bilyk dressed in an unesthetically embroidered linen dress and a strand of coral beads standing smugly before a watercolour of — what else? — poppies!

At first glance, the woman in *Shopping* is notable for her uncoordinated multicoloured wardrobe. Blouse, vest, jacket, slacks, and so on, appear to be chosen haphazardly without any regard to aesthetic appeal. Perhaps the one shopping bag containing music sheets is the key to the self-satisfied look. Obviously Mrs. Shopper is no ordinary housewife, perhaps a music teacher more concerned with food for the soul than for the body.

The diptych *In the Sauna* would best be displayed in women's spas across the country to emphasize what saunas cannot do. Although they open and cleanse the pores of impurities, they cannot exude beauty, serenity or joy where they do not exist. As a result, the five women in various summer attire, guck-covered faces and permed hair protected by all manner of head wear sitting in a wood-pannelled room remain the coarse, dull and uninteresting women they are.

Husar has also created such interesting characters as *Uncle Gene*, the four men in *My Father's Friends*, the male and female jock in *Hockey Nite in Canada* and *The Boys from the Legion*, to mention a few.

Two works which were not as explicit and therefore not as wholly successful, as the others are *At Church* and *The Committee*. The woman in *At Church* has an expression which confuses more than anything else. It is unclear whether she is unhappy, cynical or merely bored. Her mate, a bald-headed, moustached man is equally incomprehensible. The result is that the viewer moves from confusion to indifference. The three women representing three unrelated generations working in the community in *The Committee* have a similar effect. There is an oriental flavour to their clothing and hair. Flowery dresses, shawls and upsweat hairstyles stuck with pins. Aside from seeming to be part of one family, they suggest passive spectators at Ukrainian functions rather than active participants in Ukrainian communal life.

The Ukrainian community is fortunate, for it boasts a large and talented artistic colony. Still, there are few artists who equal Natalka Husar in originality and craftsmanship. Moreover, she is one artist whose future exhibits are anticipated with great curiosity and interest — surely a true measure of her creativity and talent.

Anna Balan, October, 1980

UKRAINIAN TOTAL IMMERSION SUMMER SCHOOL

Mohyla Institute — Saskatoon, Sask.
July 5 — August 7, 1981

What is it?

The program at Mohyla Institute is designed to provide optimum opportunity to learn to speak Ukrainian. There are three levels: beginners, intermediate, and advanced.

In addition, students will participate in formal classes which will give them credit standing in Grades IX, X, XI, or XII Ukrainian from the Saskatchewan Department of Education.

The program is supplemented by a variety of cultural and recreational activities which provide for a varied and interesting daily schedule.

All instruction and activities are conducted in Ukrainian. The students communicate in Ukrainian at all times. This program is patterened after the Maxi-Immersion French Course conducted annually at the University of Saskatchewan under the sponsorship of the Federal Government. The student's language skills develop through their many and varied opportunities to express themselves in Ukrainian.

Where:

The program is conducted at Mohyla Institute with supplement use of facilities at Brunskill School.

Length:

The program is of five weeks duration: July 5 — August 7, 1981.

Costs:

Board and Lodging & Tuition fee for Credit courses	$300.00
Caution fee deposit (refundable)	25.00
Key deposit (refundable)	5.00
Group picture	10.00

The Course:

Students are grouped according to their level

of oral proficiency (beginners, intermediate or advanced) by means of a brief placement test given on the first day of classes. Students' oral proficiency will not interfere with their procurement of a credit standing. For example, a student with grade XI standing in Ukrainian will be able to procure his grade XII standing at this summer school.

Who may attend:

Everyone who has completed at least Grade VIII in school.

Details:

All students must live at Mohyla Institute. They will be the only resident occupants of the building so as to facilitate the creation of a Ukrainian environment which will encourage students to speak Ukrainian at all times. This situation is similiar to living in a community in Ukraine where one must speak Ukrainian in every daily situation.

Since the purpose of the program is to give students a maximum opportunity to learn the spoken language and to live in a Ukrainian environment, it is important that a student enrolling in the program be aware of the demands that will be made upon him. Visits from English language friends are not allowed. There will be Saturday afternoons when students may leave the Institute to visit friends or families in the city. In this way, students may benefit fully from the course and the learning environment.

For further information and application forms, write to:

Ukrainian Total Immersion Summer School
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan S7N 0P1
Phone: 653-1944

GLASSPAINTING BY YAROSLAVA SURMACH MILLS

May 15 — June 14, 1981

Glass paintings by Yaroslava Surmach Mills, of West Nyak, New York, are featured in the Foyer of the Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon. Colourful and happy scenes of Ukraine are represented through this old art form (painting in reverse on glass).

Yaroslava, Art Director of Humpty Dumpty magazine for 10 years, is well known for her prize-winning illustrations of children's books. Her cheery round-faced characters smile out from 18 books in all, two of which she wrote herself.

The New York artist has had 24 solo shows in addition to countless group exhibits. One of her paintings was chosen by UNICEF and used as a Christmas card throughout the world. She has been commissioned to do portraits of many prominent families in the United States and abroad.

Yaroslava graduated from Cooper Union Art School, has taught at local colleges and lectures widely on subjects related to her work.

UKRAINIANS AND FINE ARTS IN STAMPS: OREST ZASTAWNY

May 19 — June 21, 1981

A collection of 800 stamps from Ukraine, Eastern Europe and Canada are featured in the Gallery/Lounge of the Ukrainian Museum of Canada, Saskatoon.

The "Ukrainiana" section of the display is highlighted by stamps of the indepedent Ukrainian National Republic (1918- and the Ukrainian Soviet Socialist Republic (1920-30). Stamps in the "Ukrainiana" section also feature famous Ukrainian works of art such as "Kozaks Writing a Letter to the Turkish Sultan" by Repin and many others including some by Yablonska, Makhovsky, and Yaroshenko.

The "Fine Arts in Stamps" portion includes stamps which feature the works of Rembrandt, Rubens, Renoir, Raphael and Da Vinci.

Stamps from the pre-First World War period of Czar Nicholas II and others featuring the works of Russian artists.

The Canadian stamps represent art by "The Group of Seven" as well as Eskimo sculpture and Indian crafts.

This is the first public showing of this fine collection assembled over a period of twenty years by Orest Zastawny of Cudworth, Sask.

For further information contact:

Marie Kishchuk, Acting Director,
(244-3800)

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Анастасії Гринюк, яка упокоїлась 16 березня 1981 року у Принц Алберт, Саск. у незабутню пам'ять покійної засилаю $20.00 на журнал „Промінь", якого покійна передплачувала і дорожила ним.

Вічна їй пам'ять.

Сестра Марта Савчук, Принц Алберт, Саск.

A BRIEF

PRESENTED TO THE COMMITTEE
ON CONSTITUTIONAL REFORM
by
THE PROVINCIAL (MANITOBA)
EXECUTIVE OF THE
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
OF CANADA

The Manitoba Provincial Executive of the Ukrainian Women's Association, representing Canadian women of Ukrainian (Orthodox) descent, are proud to be residents and/or citizens of this great country, Canada. We consider it a privilege to bring to this Committee a selected number of very important recommendations regarding the proposed Constitutional revision.

We respectfully petition this Committee to include in its representation to the Parliament of Canada:

1) A request to repatriate the Constitution of Canada.
2) *If* A CHARTER OF RIGHTS AND FREEDOMS IS ENTRENCHED, IT IS IMPERATIVE THAT:
   (a) the right be included to educate our children in English and such other language as the majority of the people of a school district may support;
   (b) in addition to expressing the dominant Canadian culture, the right be included to practice an ethnic culture;
   (c) in addition to giving proper recognition and allegiance to the Canadian flag, the right be included to display and recognize an ethnic flag.
3) We consider the language of the constitution to be of great importance. It is language that stirs the heart and sparks the imagination. In order to imbue future Canadian generations with the love and purpose of country, it is essential that the preamble to the Constitution be written in imaginative and inspiring language.

Signed:

Anna Stelmaschuk — Pres.
Nellie Pawlik — Museum Curator
Maria Senicki — Archives
Sonja Bejzyk — 1st Vice-Pres.
Pauline Ignash — 2nd Vice-Pres.
Olia Skehar — Cultural Affairs
Dorothy Cherewick — Secretary
Maria Yurkiw — Education

На многії літа

З нагоди дня уродин дорогого мужа, дітям батька і дідуня Николи Влада, якому 9 травня ц.р. сповнилось 80 років, щиро вітаємо його, бажаємо кріпкого здоров'я, радости, успіхів особистих і громадських на многії літа. З цієї радісної нагоди складаємо $20.00 як дар на „Промінь".

Дружина Галина, син Борис і невістка, дочка Орися з чоловіком, Вінніпеґ

— — —

Складаючи $5.00 на журнал „Промінь", хочу висловити мою особисту радість з мого 12-річного прибуття і проживання в Канаді разом з моїм чоловіком Семеном, як також у приязних відносинах з багатьма членками відділу ім. Лесі Українки у Виндзорі.

Анна Савчинська, Виндзор

ПОЗДОРОВЛЕННЯ В ДЕНЬ УРОДИН

Дорогій моїй любій сестрі, Любі Лободовській, з нагоди дня її уродин, які припадають 18 травня, бажаю їй доброго здоров"я і щасливого довгого віку. Засилаю тобі, дорога Сестро, подарунок — $20.00 на журнал „Промінь", якого Ти читаєш.

Твоя сестра Параска Матвійчук, Брендон

— — —

ПОЗДОРОВЛЕННЯ З ДНЕМ УРОДИН

Дорогій моїй старшій сестрі Наталі Демчук з нагоди дня уродин, який припадає 18 травня, бажаю їй доброго здоров'я і щасливого довгого віку. Засилаю у Твою честь, дорога Сестро, подарунок $20,00 на журнал „Промінь", якого Ти любиш читати.

Твоя сестра

Параскевія Матвійчук, Брендон

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тамара Мезенцева

ПОДАРУНОК МАМІ

На вікні у мене
Гілочка розквітла.
Пелюстки рожеві
Тягнуться до світла.

Справді, мов садочок
Виріс на віконці,
Щоб в матусі очі
Повнилися сонцем.

Розцвіли квітками
Гілочки вишневі —
Подарунок мамі
У свято травневе.

І. Панькін

ЛЕҐЕНДА ПРО МАТЕРІВ

Мій дорогий хлопчику!

Тобі, певно, відомо багато казкового про наше життя. Але чи знаєш ти, звідки у моряків сила? Не знаєш? Тоді послухай.

Колись давно на узбережжі Чорного моря жили люди. Як їх звали, зараз уже не пам'ятаю, вони орали землю, пасли худобу і полювали на диких звірів. Восени, коли закінчувались польові роботи, люди виходили на берег моря і влаштовували веселі свята: співали, танцювали біля великих вогнищ, проводили гри, які закінчувались метанням стріл — стріл щастя.

Якщо юнак хотів стати мисливцем, він пускав стрілу до лісу, якщо пастухом — до отари, а якщо орачем — на поле.

Дивитися на ці ігри виходив з морської безодні цар морів і океанів — Нептун. Це дуже страшний цар, очі в нього великі, білі, борода зелена, з водоростей, а тіло синьо-зелене, як море. Щоразу, дивлячись на ігри, він сміявся й казав:

— Як люди не чваняться своєю силою, а мене бояться. Ніхто з них не зважився пустити стрілу до моїх володінь.

Казав це тому, що був певним: ніхто не посміє шукати щастя на морі.

Одного разу вийшли до вогнища юнаки. Вони раптом повернулися до моря і всі, як один, пустили туди стріли.

Як розлютився Нептун!

— Я вас усіх поховаю в морській глибині! — заревів він.

Жінки, дивлячись на своїх синів, задумались: цар морський справді може поховати їхніх дітей у морі. Гордістю тих людей, про яких розповідаю, завжди були жінки — молоді, красиві, які ніколи не старіли. Думали-думали жінки і вирішили віддати всю свою силу синам. Юнаки, взявши материнську силу, підійшли до самого морського берега. Щоб не підпустити їх до води, Нептун кинув величезний бурун. Але юнаки вистояли, не зігнулись і не побігли назад. Зате матері після цього ослабли.

Ти бачив, мій хлопчику, слабих жінок? Якщо колись зустрінеш, то не смійся над ними: ці жінки всю свою силу віддали таким же дітям, як і ти.

І ось слухай далі.

Коли Нептун побачив, що юнаки витримали натиск важкого буруна, він дико засміявся і злісно закричав жінкам:

— Нехай ваші сини вистояли проти моєї сили тут, на березі, але в морі я порву їм руки!

Жінки знову задумалися: так, морський цар і це може

зробити, у нього міцні жили з манільських трав.

Поки вони думали, на поверхню води вийшли дочки морського царя. Вони, як і батько, були негарними.

Вийшли дочки Нептуна і сказали:

— Жінки, віддайте нам свою красу. За це ми дістанемо з дна моря міцної манільської трави, сплетемо з неї жили для ваших синів, і їхні руки стануть такими ж міцними, як у нашого батька.

Жінки відразу ж прийняли цю умову і віддали дочкам морського царя свою красу.

Якщо, дорогий хлопчику, ти де-небудь побачиш невродливу жінку, не відвертайся від неї, знай, що вона пожертвувала своєю красою заради дітей.

Коли цар Нептун дізнався про витівки дочок, він дуже розгнівався, викинув їх з моря і перетворив у чайок.

Ти чув, мій хлопчику, як чайки плачуть над морем? Це вони просяться додому, але жорстокий батько не пускає їх назад, навіть не дивиться на них.

Зате моряки на чайок завжди дивляться і не можуть надивитися, тому, що чайки носять красу їхніх матерів.

Юнаки, відчувши міць у руках і силу в плечах, нарешті, вийшли в море. Вийшли вони і пропали. Чекають - чекають матері — не повертаються їхні сини.

З'явився знову перед жінками Нептун і голосно розсміявся. Від його сміху навіть хвилі заходили по морю.

— Не дочекатися вам тепер синів! — сміявся Нептун. — Вони заблукали. Ви забули, що в морі немає шляхів і стежок.

І знову він зайшовся реготом. Тоді жінки крикнули:

— Хай буде в наших очах менше світла, але хай над нашою землею ще яскравіше засвітяться зорі, щоб сини знайшли по них дорогу до рідних берегів.

Тільки сказали так, у небі відразу яскраво заблищали зорі. Юнаки побачили їх і повернулися додому.

Ось чому, мій друже, моряки сильні і непереможні: матері віддали їм усе краще, що мали.

Переклад Л. Клименко

84-РІЧЧЯ ПАВЛІНИ ПЛІШКА

ВЕҐРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА

Оцих кілька слів, ще за життя, нехай будуть букетом квітів для пані Павліни Плішки з нагоди 84-тих роковин її життя; тим самим хай буде щира подяка за її жертвенність для громади Св. Володимира у Веґревил, установ і преси.

Ось її слова: „Цього року сповнилося мені, дарованих Богом, 84 роки життя, з цієї нагоди я дарую на журнал „Промінь" 84 доляри, за кожний прожитий мною рік одного доляра". Це гарна ідея наслідувати її іншим читачкам „Променя", то журнал багато краще стояв би, як він стоїть фінансово сьогодні.

Тут хочу коротенько подати життєпис пані Павліни. Павліна Плішка народилася 17-го лютого 1897 року в родині Івана і Меланії Колюків в селі Крегулець, Гусятинського повіту в Галичині. Перед першою світовою війною родина Колюків шукала кращої долі для свого життя, лишила свою рідну батьківщину — Галичину і 1912 року приїхала до Канади та поселилась на „гомстеді" в околиці Мирнам, Альберта. Не маючи досить грошей щойно два роки пізніше родина спровадила доньку Павліну і сина Василя 1914 року. Піонерське життя не було легке, було багато труднощів та недостатків, але при тяжкій праці та при Божій волі виплили на світлі води і наші діти тепер живуть краще як жили ми.

Павліна Плішка

1919 року Павліна вийшла заміж за п. Тимка Плішку, з яким судилося їм мати 7 дітей, з того Магдалина і Ганя померли в дорослому віці, а п'ятеро дітей лишилось: Сини: — Михайло в Торонті, Онт. Петро в Ґудів, Саск. Павло в Едмонтоні, Альберта; дві доньки: Ольга замужня за п. Ерний живуть у Ериксон, Ман. і Леся замужня за п. Ярославом Ахтемійчуком — живуть в Леком, Альберта.

1958 року родина Плішків переїхала на заслужений відпочинок від тяжкої праці мешкати до м. Веґревил. З приїздом до Веґревил вони включилися в громадсько-церковну працю, стали членами Української Православної Церкви Св. Володимира у Веґревил, а Павліна стала активною членкою жіночого товариства ім. Княгині Ольги.

1959 року помер її чоловік — Тимко і Павліна лишилася вдовою до цього часу. Павліна Плішка є жертвенною членкою, складала пожертви на будову нової церкви, а минулого року закупила апарат і голосники до церкви, що коштують понад $1,200. Що року дає свою скромну пожертву на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу, на Український Музей в Саскатуні. Її ім'я можемо дуже часто бачити в пресі між жертводавцями. Тому наші установи і преса існують і працюють завдяки добрим і щирим жертводавцям, котрі тримають їх при відданій праці для добра українського народу. А пані Павліні Плішка складаємо щиросердечну подяку за її пожертви на національні цілі і з нагоди її 84-річного життя бажаємо їй ще многих літ прожити.

Анна Пук

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК І 20-РІЧЧЯ „ПРОМЕНЯ" ПРИНЦ АЛБЕРТ, САСК.

Дня 2 листопада 1980 р. відділ ім. Кн. Ольги влаштував свято вшанування членок піонерок і ювілей 20-річчя журнала „Промінь". Культ.-освітній комітет, якого очолює добр. С. Рибалка, пані Анна Марусяк і Людвина Зюбрак рішили влаштувати цю подвійну імпрезу в найкращій згоді з зарядом відділу, якого очолює пані Зоня Краковець.

Тому, що того 1980-го року провінція Саскачеван святкувала свій ювілей 75-річчя, всюди по найменших околицях вшановували своїх піонірів, ми вважали, що якраз на місці вшанувати наших членок-піонерок, які працювали понад 25 літ по відділах Союзу Українок Канади в інших околицях, а тепер осіли в Принц Альберт і стали нашими членками. Таких членок ми начислили 54.

В неділю рано по Богослуженні в церкві о. Рибалка відслужив Молебень за здоров'я членок та у своїм слові оцінив заслуги жіноцтва за їх працю для церкви і в Союзі Українок Канади.

По Службі Божій всі зійшли до церковної авдиторії. Заля авдиторії була дуже гарно вдекорована, столи виглядали прикрасно — синьо-жовті серветки зложені у формі голубячих крил, у білих фляконах красувались червоні маки, пшеничка і блавати. Передній стіл мав свою особливість — застелений вишиваним настільником, посередині стола справжній смолоскип, коло нього ювілейний торт, квіти та калач. За плечима стола сценічна куртина була вбрана вишивками та вишитий рушник обгортав рисунок „Променя" з нагоди його 20-річчя, а поруч приміщено прапор відділу.

Членки-ювілятки засіли за столи ближче до головного стола. Гості зайняли решта вільних місць. На відкриття обіду церковний хор проспівав „Отче наш" під управою п. Петра Кіндрачука. Вступне слово виголосила голова відділу пані Зоня Краковець. Вона тепло привітала членок та гостей а зокрема голову Провінційної Екзекутиви пані Анну Холод з Саскатуну, яку було запрошено як гостю-доповідачку. Слідувала церемонія засвічування смолоскипа.

Головний стіл; зліва направо сидять: п. А. Холод, пані А. Холод — голова Пров. Екзекутиви, добр. і о. Рибалка, Л. Зюбрак, п-во П. Карпіш; другий ряд — пані: С. Краковець, п-а А. Марусяк, Д. Панчук, О. Гавриш і Орися Каліновська.

Неприсутні членки: Н. Гладиш, Р. Сопотик, М. Квасниця, М. Кіндрачук, пані Загара.

Пані Л. Зюбрак у своїм короткім слові пригадала значення смолоскипа та чому Союз Українок вибрав його, як свій символ. Тоді найстарша піонерка, членка товариства пані Юлія Піт — підійшла до смолоскипа з засвіченою свічкою, її зустріла молоденька сумківка Каруся Карпіш, пані Піт, передаючи світло Карусі достойно й тепло сказала: „Передаю тобі, молоденька, це світло, аби ти і всі молоді несли це світло та щоб воно ніколи не згасало. Не забувай за нас, старших, що започаткували цю працю і цю освіту". По цім Каруся засвітила смолоскип. Це була зворушлива хвилина вдячности і сподівань у майбутнє.

Імпрезу і присутніх гостей привітав голова громади п. Петро Карпіш та висловив своє вдоволення з активної діяльности жіночого товариства.

Слідувала головна точка нашого свята — промова гості, голови Провінційної Екзекутиви пані Анни Холод. Своє слово голова спрямувала до піонерок-членок а також до молодих жінок. Підкреслила, яке велике задоволення приносить праця при церкві, при організації. Такого душевного задоволення бажає собі кожна людина, а нагода помагати ближнім, поширювати українське громадське огнище і взагалі помагати своїй спільноті.

По промові голови Пров. Екзекутиви слідувало врочисте вручення живої рожі та грамоти кожній піонерці. Ці церемонії проводили: добродійка С. Рибалка, пані А. Марусак та голова пані Зоня Краковець. Пані Холод складала гратуляції і вручувала грамоти. Подяку в імені заслужених членок піонерок висловила довголітня голова відділу пані Анна Марусяк. На перерву церковний хор під проводом п. П. Кіндрачука відспівав дві пісні „Думи мої" та „Рушничок", а Каруся Карпіш відограла на акордеоні.

Тепер слідувала друга частина програми — ювілей 20-річчя журнала „Промінь". Пані Людвина Зюбрак у своїй промові окреслила журналістичну працю Союзу Українок Канади від 1927 року, пов'язану з Сторінкою Союзу в „Українськім Голосі", навела всі видання Союзу Українок. Навела початки журнала з 1960 року і його труднощі. Вважає, що хоч частина журнала англійською

мовою, то все було б добре, щоб молоді родичі разом зі своїми дітьми організували українську школу навчались рідного письма то ж і будучність журнала буде запевнена. Після промови Л. Зюбрак, касирка відділу пані Ольга Гавриш зробила заклик, щоб з нагоди 20-річчя „Променя" скласти на його пресовий фонд.

Церемонію краяння ювілейного торта провели пані: Анна Холод і Л. Зюбрак. Членки подали гостям чай. Кінцеве слово виголосив парох о. Я. Рибалка, який оцінив культ.-освітню діяльність членства відділу ім. Кн. Ольги в Принц Алберт.

Людвина Зюбрак,
пров. репрезентантка

Збірка на ювілейний дар „Променя" під час Свята Членства в Принц Алберт, Саск.

По $10.00 склали: Марія Хитик Анна Романович, Володимир Неділя, Людвина Зюбрак.

По $5.00: Вельма Словенко, Анна Шабан, Юлія Піт, п-во П. Лабюки, Оксана Денисик, Мих. Гуцуляк, Н. Осовісько, Марта Савчук, Зоня Краковець, Марія Новак, Наталія Гринюк, Анна Дарчук, Анна Кардаш, Анна Скоропат, Марія Гринюк, Розалія Підгайчук, Павліна Лисиця, Теся Мантика.

По 4.00: Галя Чернявська.

По $3.00 — Марія Ріпак.

По $2.50 — Зірка Адамс, Михайло Джирджет.

По $2.00 — Марія Краковець, Анна Марусяк, Юстина Бучко, Теодора Дмитрук, Доротея Панчук, Розалія Луцюк, Розалія Вайда, Павліна Повалінська, Розалія Сопотик, Мейбел Луцюк, Павліна Соколюк, Мих. Дмитрук, п-во Ґ. Луцюк, Анна Слобода, Софія Ковалюк, Марія Єсієнко, Марія Давискиба, Джері Чамбул, Юстина Голяк, Ольга Гавриш.

По $1.00 — Зеня Бальон, Анна Марковська, Мих. Ріпак, Петро Повалінський. Дрібні датки — $4.50. Разом $190.50.

ПРОСИМО ДОДАТИ

У річнім звіті відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні в ч. 4 на стор. 25 в останнім абзаці „представниці до КУК" додати — **А. Холод.**

Членки відділу ім. Кн. Ольги під час ювілейного свята; зліва направо перший ряд: А. Шабан, М. Новак, М. Гринюк, П. Соколюк, О. Динисик, Ю. Піт, С. Жучко, Р. Підгайчук, М. Настюк; другий ряд: В. Словенко, С. Бартко, Д. Панчук, С. Краковець, Л. Зюбрак, А. Холод, добр. С. Рибалка, А. Марусяк, О. Кіндрачук, М. Савчук, А. Скоропат; третій ряд: Г. Чернявська, П. Лисиця, М. Вавро, А. Кардаш, Р. Луцюк, А. Романович; четвертий ряд: М. Гринюк, М. Ріпак, Т. Мантика, М. Давискиба, М. Краковець, П. Лабюк, З. Бальон, М. Чамбул; п'ятий ряд: М. Луцюк, А. Дарчук, П. Павлишин, Д. Дмитрук, Ю. Голяк, Г. Марковська, А. Слобода, пані Никіфорук.

ДЕНЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ГАМІЛЬТОН

Кожного року жіноче товариство, відділ Союзу Українок відзначує в м. лютому День Лесі Українки.

Програма цьогорічного свята поетеси складалася з концертових точок в яких брала участь майже сама молодь.

Імпреза відбулася в неділю 22 лютого о годині 3:00 по полудні. Залю заповнили гості, засіли при столиках удекорованих скромними китичками свіжих квітів. В залі панував святковий настрій. Голова відділу пані Галя Олексюк відкрила концерт та попросила пані Т. Рудку і передала їй керівництво програмою.

В першій точці виступила учениця курсів Українознавства Ганнуся Бал і прочитала вірш Л. Українки — „Слово, чому ти не твердая криця?" Слідувала гра на бандурах юних бандуристів: „Київський вальс" та в'язанка народніх пісень, проспівали також пісню „Полтавський рушничок", під керівництвом пані Галі Роенко при допомозі брата Андрія Бурака. Учениця курсів українознавства Світлана Наливайко прочитала вірш Л. Українки „Контра спем сперо".

Доповідь про життя і смерть Лесі Українки з чуттям прочитала пані Надя Пенюк. Ніби на екрані перебігали події життя і творчости поетеси, недуга і смерть великої української письменниці. Ніби зірка спалахнула і так скоро згасла, але не згасла любов до поетеси.

Дівчата-сумківки проспівали дві пісні: „Ой здається не журюся" та „Виростеш ти сину" — приготовила учителька співу пані Орися Сушко. Кінцевою точкою програми була оркестра ТУС, та жіночий ансамбль. Оркестра виконала пісні: „На Україну", „Степом" і „Карпати", доповнював співом ансамбль, який є при оркестрі. Керівником оркестри є п. Пасерб.

По концерті пані подали гостям чай та солодке печиво. Якось довго не покидали гості залі, бо концерт випав чудово. Всі учасники концертової програми дуже гарно вив'язалися зі своїх точок. Треба згадати ще й тих „позакулісних" виконавців, яких працю треба належно оцінити. Організаторами цього концерту були пані: Галя Олексюк, В. Логин, В. Сіренко — голова культ.-освітнього комітету. Т. Дудка і п. Цокало. Кінцеве слово пані В. Сіренко закінчувало цю цінну імпрезу.

Г. У.

ПРИВІТАННЯ З ВЛАСНИМ ДОМОМ
ВЕРДУН, КВЕ.

В суботу 8 грудня 1979 року повище 50 осіб зійшлися в новокупленім домі п-ва Мирослава і Стефанії Випруків, щоб вшанувати їх з нагоди набуття власного дому.

Господиня цього вечорка, пані Ванда Ваверчак, яка зорганізувала цю гостину привітала Мирослава і Стефанію такими словами:

„Нас так багато загостило до Вас сьогодні, бо ми радіємо тим, що Ви набули свою власну хату, своє рідне гніздо, бо як каже наша пословиця, що „в своїй хаті, своя правда". Ми бажаємо разом з Вами цю оказію відмітити у відповідний спосіб і я тепер попрошу Ваших родичів Вас привітати стародавнім традиційним українським привітом, хлібо-сіллю".

П-во Байдаки зворушливо привітали своїх дітей хлібом, що його пані Байдак спеціяльно спекла для цієї оказії.

„Наша українська традиція також вимагає, щоб хату поблагословити, бо як наша приповідка каже, що „без Бога ані до порога" — сказала господиня і попросила о. Ігоря Куташа зробити господарям цю врочистість. Отець Куташ, настоятель Собору св. Софії відслужив чин посвячення дому, перед відповідно застеленим столом, над яким висів образ тайної вечері.

„Вас Бог поблагословив двома доньками, які потребують спеціяльного догляду й уваги і то в часах, яких виховання дітей вимагає надзвичайної витривалости родичів. Все ж таки завдяки Вашої любови і посвяти і при помочі Божій, Ви їх виховали, за що Вам належиться велике признання" — сказала господиня вечора і покликала дочок Анну і Марійку вручити своїм батьками китицю червоних рож. Після зворушливого вручення квітів, господиня вечора продовжувала:

„Ваші приятелі і знайомі бажають залишити Вам пам'ятку з сьогоднішнього вечора, отже ми даруємо Вам картину, яку намалювала наша мисткиня Людмила Темертей в Монтреалі. Це та сама картина, якою Ви були так захоплені, коли Ви побачили її підчас виставки картин наших мистців, яку зарядив наш відділ ім. Доньки України в залі Собору Св. Софії. В додатку до подарунку прошу прийняти від всіх нас тут присутніх найщиріші побажання, щоб у цім домі Ви зазнали спокою, любові, веселости і потіхи з своїх дочок і щоб Бог обдарував Вас і Ваших рідних кріпким здоров'ям. Щасти Вам, Боже на многі літа. Господиня вечора вручила картину молодої жінки в народнім строї. Гості проспівали господарям „На многі літа". П-во Мирослав і Стефанія сердечно подякували за побажання і подарунок.

Зліва направо: Мирослав і Стефанія Випрук та Ванда Ваверчак після презентації картини.

Відтак пані Ваверчак попросила всіх до їдальні на вечерю, яку вона приготовила. При вечері була переведена збірка на журнал „Промінь", яка принесла $40.00. До цієї збірки п-во Випруки подарували $40.00, а їх батьки п-во Байдаки $10.00. Поміщуємо короткий життєпис Мирослава і Стефанії Випруків.

Мирослав Випрук народився в Монтреалі 1925 року. Батьки його прибули до Монтреалу 1910 року з повіту Борщів, Західня Україна. Мирослав ходив і до рідної школи, був членом СУМК, співав у церковнім хорі „Сурма", був касиром у громаді Собору Св. Софії і є діяльним членом монтреальського відділу ТУС.

Стефанія Байдак-Випрук народилась в Саскатуні 1930 року. Батьки прибули до Канади до Саскатуну 1926 року з Тернопільщини. Родина прибула до Монтреалу 1933 року і по сьогодні є діяльними членами громади при Соборі. Стефанія учащала до рідної школи, належала до СУМК і церковного хору, є членкою відділу ім. Доньки України, де впродовж 5 років є рекордовою секретаркою. Мирослав і Стефанія одружились у Монтреалі 1950 року. В них є дві доні — Анна і Марія.

Ванда Ваверчак

В ДЕНЬ УРОДИН

Жіноче товариство ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. відбуло свої місячні збори 4 лютого 1981 року в домі пані Марселі Ґульки з нагоди роковин дня її народження. Пані Ґулька, наша членка хворе довгі роки. Відлежала в шпиталі рік і пів.

Після відбутих зборів невістка Дженіс Фелісі і внук Йосип приготовили смачну перекуску, на уродинний торт засвітили свічку в честь її 86-ліття.

Пані Ґулька провела молитву, подякувала Богу за те, що вернулась до свого дому. Голова товариства добр. Анна Ткачук щиро привітала пані Ґульку, склала сердечні побажання щастя, здоров'я і многих літ прожити, всі присутні проспівали їй многа літа.

Пані Ґулька сердечно подякувала приятелям, що таку гарну приємність зробили для неї в день її уродин.

Пані Оля Андрушко, референтка „Променя" звернулась з проханням до присутніх, щоб на пам'ятку цієї гостини не забути про наш журнал „Промінь". Присутні склали $8.00 на прес. фонд журнала.

Рузя Галик, секр.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
Едмонтон

В неділю 1-го лютого 1981 року відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відбув свій річний членський чай, заряджений якого зайнялася голова членського комітету, пані Маріянна Луцяк.

Гостей вітали: добр. Марія Хом'як, добр. Маріянна Лакуста, голова відділу, панна Розалія Фарина і голова членського комітету, пані Маріянна Луцяк. Гості записувалися, гостилися й переглядали новий членський адресар, що його комітет дуже гарно опрацював для вжитку членам.

Пані Луцяк відкрила чай в 2:30 по обіді й привітала членів та гостей. Привіти висловили: о. Віктор Лакуста, парох Катедри, пані Надія Боднар, голова Союзу Українок на Канаду, пані Мирослава Фербей, голова Провінційної Управи, панна Розалія Фарина, голова відділу при Катедрі. У привітах було згадано працю, яку наше жіноцтво виконує в світських та релігійних ділянках. Також, підкреслено працю, яку наше членство може вложити цього року для наших сумківців та надходячого Всеканадського З'їзду.

Слідувала коротенька програма, яку виконали дівчата з двомовної кляси під проводом учительок Галини Маґус і Мирослави Фодчук. Діти вміло читали й деклямували твори Лесі Українки.

Молитву перед спожиттям поживи проказав о. Віктор Лакуста, а поблагословив Владика Борис. Тому, що це є рік 50-річчя — ювілей сумківців, голова комітету, Маріянна Луцяк, запросила наших молодих самостійницьких членів наливати чай. До цього ввійшли: д-р Йоанна Пелех, Іван Іщенко, Маруся Прокопів, Маріянна Масло, Наталка Стус, Катруся Дущак, Іванна Чижен і Андрій Лакуста.

Голова членського комітету подякувала пані Катерині Єринюк і пані Стефанії Обоговській та їх членам соціяльного комітет за приготовлення гарної перекуски для гостей, яких було записано 140.

До членського комітету входять: Голова Маріянна Луцяк, Фрозіна Романчук, Анна Особа, Анна Кравець, Стефанія Ортинська, Ольга Грушка, і Фівонія Пелех.

Членський комітет

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

Дня 8 лютого культ.-освітній комітет двох відділів — ім. Олени Пчілки і Доньки України в Тандер Бей улаштували свято двох видатних жінок України, поетес Лесі Українки і Олени Пчілки.

В призначений час парафіяльна заля св. Володимира заповнилась членками і гостями. Гарно прибраний стіл портретами Л. Українки і Олени Пчілки прикрашені вишиванами рушниками і квітами надавали врочистого настрою. Програмою проводила голова відділу ім. О. Пчілки Марія Пресунька. Вона привітала присутніх гостей на залі, пояснила ціль такого свята та його значення для нас в Канаді.

Цінну інформативну доповідь про життя, літературну діяльність і народну працю Олени Пчілки виголосила пані Анна Стасів.

Після реферату слідував дует двох пань — Орисі Яремчук і Зиновії Зміївської, які подарували слухачам дві чудово виконаних пісні „Вечірня година" і „Сховалось сонце".

Реферат про творчість поетеси Лесі Українки прочитала добр. Анна Зміївська. Марія Сторожук, учителька державної і української школи прочитала з „Променя" есей про відкриття пам'ятника Лесі Українки в Гай Парку в Торонті 1975 року в ч. 2, 1976 р. Пані Сорожук з повним розумінням змісту події та її вартости зуміла передати цей настрій слухачам. Пані Тоня Петранюк, відома в нашім місті солістка відспівала „Ой, здається не журюся" при акомп. молоденької надійної бандуристки Ліси Клименко. Присутні нагородили їх гучними оплесками. Софія Мендик відчитала з невільничих поезій Л. Українки „Забуті слова".

У своїм слові о. прот. Павло Зміївський висловив признання мистецькому комітетові і виконавцям програми свята, дав оцінку журналові „Промінь", яким послуговуємось і для наших імпрез та який дає напрям громадській діяльности в наших організаціях.

Голова відділу ім. Доньки України пані Оля Михайлишин у своїм кінцевім слові склала подяку виконавцям програми, присутнім за участь та запросила всіх залишитись на чай.

Голова громади Св. Володимира п. Ілля Яремчук поділився з присутніми про надходячий ювілей — 75-ліття Просвіти у Тандер Бей, про пляни такого ювілею свята та зробив заклик з нагоди такого гарного концерту і роковин двох видатних українських письменниць скласти дар на журнал „Промінь".

Збірка принесла $50.00, яку разом з побажаннями редакції висилаємо як наш дар з нагоди свята.

ПОДВІЙНЕ СПІЛЬНЕ СВЯТО
НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

В неділю 22 березня відділ ім. Олени Пчілки спільно з громадою св. Івана Хрестителя, церковного хору і рідної школи в Норт Бетлфорді влаштували свято Лесі Українки і Тараса Шевченка, яке відбулося концертом у церковній залі.

Підготовкою свята зайнялась пані Савеля Лазарович, культ.-освітня референтка відділу. Портрети Лесі Українки і Тараса Шевченка членки убрали вишиваними рушниками. Поруч на столі „Кобзар" Шевченка.

О годині 2:00 по полудні церковна заля заповнилась членами і гостями. Вступне слово виголосила Савеля Лазарович. Церковний хор проспівав „Заповіт" під диригентурою Савелі Лазарович. Слідувала гуртова деклямація учнів рідної школи під управою Зірки Ковальської. „Творчість Лесі Українки", реферат виголосила пані Марія Саранчук. Жіночий хор відспівав „Реве та стогне Дніпр широкий", поему „Катерина" з чуттям віддеклямував п. Іван Бобешко. Учні рідної школи відспівали „Ку-ку".

Реферат про Шевченка і значення його поезій для українського народу виголосив парох о. прот. М. Стеценко. „Думи мої" відспівали хористи.

Кінцеве слово виголосила голова жіночого товариства пані Анеля Ничик. Вона привітала на залі присутніх гостей на такому культурному святі, склала подяку учасникам концертової програми та запросили присутніх залишитись на смачну перекуску.

Спільним співом „Ще не вмерла Україна" закінчувалась наша спільна концертова програма.

Зараз по перекусці всі присутні зайшли до церкви на Вечірню, по якій о. Стеценко відслужив Панахиду

присвячену Шевченкові і Л. Українці.

Дохід з цього свята в сумі $100.00 відділ ім. Олени Пчілки призначив журналові „Промінь".

Кароля Білик, реф. „Променя"

50-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ІВАНА Й АННИ ЧАБАНІВ

15-го листопада 1980 р. в залі під Катедрою Св. Володимира в Торонті відбулася святочна імпреза — відзначення 50-річчя подружжя Івана й Анни Чабанів. Іван Чабан приїхав до Канади до свого батька у 1924-му році 15-літнім хлопцем. Батько відразу записав сина до школи. Потім Іван поїхав оглядати Канаду. Одну зиму перебув на далекій півночі на полюванню. Звідти у пошуках сталої праці дістався до Торонта, де знайшов зайняття на фабриці і працював там на протязі 35-ти років. Рівнічасно мав і власне підприємство — друкарню, де і пані А. Чабан допомагала своєму чоловікові і присвячувала на цю працю багато часу.

П-і Анна Чабан, родж. Павлик, народилася в Старих Кутах у Івано-Франківській області у підніжжю Карпат. Приїхала до Канади у 1928 р. на 20-му році життя. Спочатку перебувала у далекої рідні в Саскачевані. Шукаючи праці дісталася до Торонта. Тут познайомилася з Іваном Чабаном і незабаром вони подружилися.

П-і Анна Чабан є довголітня членка Союзу Українок Канади, відділу св. кн. Ольги в Торонті, приймає діяльну участь у всіх ділянках праці відділу, а особливо визначилася своєю посвятою у праці Комітету Відвідування Хворих.

50-ліття подружжя п-ва Івана і Анни Чабанів, 15-го листопада 1980 р. Торонто.

Відзначення це відбулося стараннням сина Теодора та близьких приятельок: п-і Таїси Копил та п-і Марії Ґужди. У гарно прибраній залі зійшлося багато приятелів, краян і знайомих. Імпрезою провадив п. Іван Дубилко. На головнім столі красувався традиційний колах, що його спекла і подарувала п-і Марія Ґужда. За головним столом крім ювілятів сиділи: о. протопресв. Дмитро Фотій з дружиною, о. митрат Юрій Ференсів і дружка Марія Глібчук.

Після багатої вечері п. Іван Дубилко зачитав писемні привіти: від прем'єра Канади дост. П'єра Труда, від прем'єра Онтаріо дост. В. Дейвіса та від о. д-ра Петра Самця з Ніягара Фалс.

Крім того була телеграма від сестри і братів з України та привіти від краян з Ванкуверу й Монтреалу.

З усними привітами виступали п. Іван Дубилко, о. протопресв. Дмитро Фотій, о. митр. Юрій Ференсів, п-і Марія Ґужда, п-і Таїсія Копил, п-і Анна Євчук від Клюбу Старших „Спадщина" при Інституті св. Володимира в Торонті, проф. М. Муха від Братства св. Володимира при Катедрі св. Володимира в Торонті, д-ка О. Вишиван та інші.

Від родини тепле слово подяки сказав син Теодор Чабан. Бажаємо Ювілятам ще многих щасливих років подружнього життя!

Ганна Янішевська

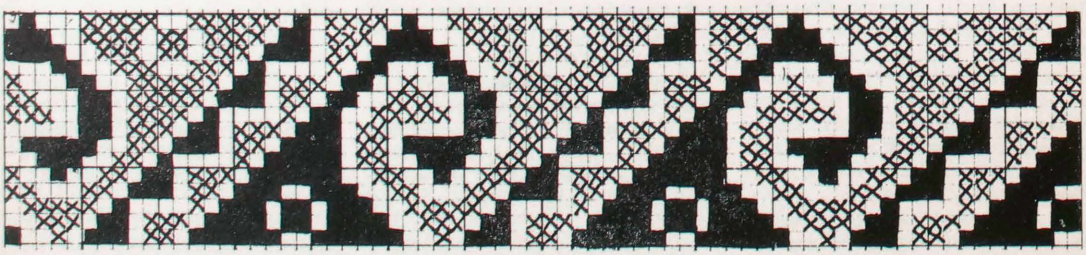

Буковина, село Молдава, Радівці

■ — чорна
X — червона
Укр. Музей Східня Філія — рисувала Іванна Вахна

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТРАНСКОНА, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

У вівторок 4 грудня 1979 р. зійшлись членки до церковної залі на річні збори. Збори почались вечерею, що її приготовили кілька членок. Застелені столи були удекоровані малими квітками в керамічні вазі і коло головного стола стояв наш прапор.

Голова Олена Шипит відкрила збори відспіванням „За нами сестри!" Добродійка Тетеренко провела молитву, по молитві хвилиною мовчанки вшановано покійних членок, і всі членки в числі 38 засіли до вечері. Після упорядкування в кухні і залі приступили до порядку зборів. Членки заряду і комітетів здавали звіти з цілорічної праці відділу. Голова О. Шипит дала свій звіт і склала сердечну подяку всім членкам за щиру співпрацю. У відділі є 45 членок.

Діяльність відділу за рік 1979: Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, та одні річні збори. На зборах читаємо обіжники з Централі і кореспонденцію від Провінційної Екзекутиви та цікаві статті з „Променя". В січні членки роздавали кошики з овочами для наших старших і хворих членів перед Різдвом, ішли з колядою разом з церковним хором, приготовили Святу Йорданську Вечерю. В лютім відбули свято Лесі Українки і Свято Тараса Шевченка при зборах. Також одержали новий портрет Лесі Українки. В квітні приготовили весняний чай разом з виставкою українських вишивок, писанок, та інше. Улаштували день „Променя" і з цієї нагоди зібрали $150.00 на журнал. Приготовили спільне свячене, обід на храмове свято, перекуску на пасію і вечерю на пущення, також і видали 2 бенкети, 4 похоронні перекуски.

Дали печиво в день показу тканя 18-го березня і продали 15 книжок білетів на їх розігравку. Помагали, дали печиво і дарували речі на церковній площі при 1175 Мейн вул. 26-го травня. Приготовили продаж домашнього печива у „Вулко Мал", і громадський обід під час Візитації Владик, після обіду Блаж. Митр. Андрей вручив грамоти нашим заслуженим членам. В листопаді мали нагоду разом з церковним хором брати участь на відправі „Спільний Молебень" на площі легіслятури. Членки вишили дві ковдри на весняний чай і на осінний базар, робили вареники на продаж в цегковній залі раз на місяць, дали виставу вишивок в льокальній бібліотеці під час т. зв. „Тижня бібліотек".

Сестриці дбають про прикрасу церкви. Всі комітети щиро працювали через рік. Добродійний комітет відвідує хворих у лічницях і по домах, посилає картки і квіти, картки співчуття. Відділ виповнив свій бюджет до централі на 1979 р.

Головні пожертви відділу на 1979 рік такі: $2,000.00 передано до церковної каси, $800.00 на ризи до церкви, $440.00 на Український музей в Саскатуні, $185.00 на пресовий фонд „Променя", $50.00 на українську місійну радіопрограму, $25.00 на Манітобську філію музею, $25.00 на організаційний фонд та інше.

Фінансовий звіт відділу: З 1978 року осталось в касі $2,837.66, прихід у 1979 році — $5,828.95, розхід у 1979

ВІДДІЛ СОЮЗУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ПРИ ЦЕРКВІ ВСІХ СВЯТИХ У ТРАНСКОНІ — 1980

Перший ряд сидять зліва направо — О. Шувира, П. Костин, П. Савка, В. Савчук (голова), Ґ. Гуменюк (реф. „Променя"), Е. Динесюк (касирка), С. Собкович (секр.), О. Шепит (уступ. голова), А. Кралька, добр. Г. Тетеренко, А. Гудима, Е. Робак, Ф. Смук; 2-ий ряд: М. Соколюк, Н. Сліворська, М. Низник, А. Богославець, П. Мороз, А. Палелик, К. Майданюк, Г. Чибатий, А. Харенко, М. Сибровська, Н. Ґродзик, Л. Бориськевич, С. Шатурма, П. Марадин, А. Ковальчук; 3-ій ряд: М. Шепарт, Д. Клемицька, Л. Ґушуляк, О. Симчук, С. Рушій, Б. Бюсик, Е. Кізман, О. Юзвак, О. Бігун, С. Сезмиструк, М. Чубий, К. Бульбабі, Ио. Фостий, М. Джаман, Е. Бойко.

році — $6,277.68, в касі осталось — $2,388.93.

Склад управи і комітетів на 1980 рік: уступаюча голова — Олена Шипит, голова — Василина Савчук, 1-ша заст. голови — Биверлі Бюсик, 2-га заст. голови — М. Низник, секретарка — Славка Собкович, касирка — Евелин Динесюк. Контрольна комісія: Олена Шипит, Олена Шувира, Галина Чубатий. Культурно-освітня — Віра Доброгорська і Анна Гудима; референтка „Променя" — Ґеня Гуменюк; шкільного комітету — П. Костин, Л. Борискевич, П. Савка, С. Руй, Н. Ґродзик, Ґ. Гуменюк; телефонічний комітет — В. Олійник, А. Формузевич, П. Марадин, Е. Бажило, П. Костин; молодший СУМК — добродійка Тетеренко. Комітет відвідування хворих — Л. Борискевич, П. Костин, П. Савка, Л. Парасюк, В. Олійник.

Членки з Транскони бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

Славка Собкович — секр.

МЕНЗІ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відбулися 6 грудня в домі голови Юськи Друль, в присутности 11 членок. Збори відкрила молитвою голова Юська Друль і була предсідницею, секретаркою була Розалія Пелешок, прочитано протоколи з останніх місячних і останніх річних зборів.

Слідував фінансовий звіт котрий здала рекордова секретарка п. Настя Друль. Голова в своїм слові висловила сердечну подяку членкам за їх співпрацю і добру кооперацію.

Впродовж року відбулося 8 місячних зборів і двоє засідань спільно з церковною громадою. На зборах читані всі обіжники і кореспонденція з Централі і з Пров. Екзекутиви.

Наші членки цього року поклали багато праці при малюванні в церкві і в Народнім Домі. В приготовленні до святкування 55-ліття нашої церкви і Візитація Преосвященнішого Владики Василія.

Улаштували Весняний чай і продаж печива, 3 обіди, одну вечерю. Видали похоронний обід, розіграв ку, перекусу на двох фармарських продажах. Ходили колядувати разом з церковними членами.

Головні пожертви на церкву — $713.00, на Народний Дім — $500.00. Менші пожертви на Червоний Хрест, на орг. фонд, „Промінь", „Марч оф Даймс".

Фінансовий звіт: приходи — $5,172.60, розходи — $2,414.73. В касі остається — $2,757.87.

Заряд на 1981 рік остається такий: Голова — Юська Друль, заст. голови — Михаліна Чвалюк, кор. секретарка — Розалія Пелешок, касирка — Михаліна Чвалюк, рекорд. секретарка — Настя Друль. Контрольна комісія — Каська Друль, Емілія Пелешок. Господині — Марія і Юзефія Друль, Наталія Скоциляс, Марія Чвалюк і Наталія Пелешок. Решта членок — Мірта Друль, Марія Друль, Параня Мануляк.

На закінчення відспівали „Ще не вмерла Україна".

Юська Друль — голова
Розалія Пелешок — секр.

ЛАШІН, КВЕБЕК
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулись 7-го грудня 1980 р. в місцевій залі при церкві Св. Юрія. Збори відкрито молитвою „Царю Небесний". Молитву провів настоятель о. Г. Планіда. Голова відділу А. Г. Савюк привітала присутніх та покликала президію. На предсідницю зборів вибрано пані Валентину Кісіленко, а секретаркою пані Наталку Лазоренко.

Пам'ять померлих членок вшановано співом „Вічная пам'ять". Протокол з минулорічних зборів прочитала Н. Лазоренко. Слідували звіти: голови відділу, членів управи і комітетів.

З діяльности відділу: на протязі 1980 року: відбулось 4 місячних зборів. Заходами відділу було влаштовано Спільну Кутю, концерт колядок і щедрівок. Свято кн. Ольги, обід, і реферат на релігійну тему виголосив о. Г. Планіда. Свято книжки і 20-річчя журналу „Промінь".

Інші обіди: Спільне свячене, храмове свято, вшановано іменинників: Миколаїв, Михайлів, Дмитрів, Андріїв, Анни.

8 перекусок — чай. Одна з них поминальна перекуска в світлу пам'ять бувшої членки нашого відділу Антоніни Кравченко, та одна перекуска в світлу пам'ять добр. Стефанії Чижів, бувшої голови нашого відділу. Відділ брав участь у виставці вишивок і писанок в англійській залі при церкві „Юнайтед Чорч". Ініціяторка Галина Мельник.

Відділ брав участь у Провінційнім З'їзді складових організацій СУС в Монтреалі. В склад делеґаток входила і репрезентувала відділ голова Анна Г. Савюк. Комітет Сестрицтва дбайливо доглядає в церкві чистоту-подярдок і прикраси відносно свят рокових. Відвідувачки хворих сповняють своє завдання, та в часі потреби доручують квіти.

Фінансовий стан: з 1979 року — $3,751.88, прихід в 1980 р. $2,188.65, розхід $3,516.93, осталось в касі — $2,432.60.

Пожертви: на церкву — $1,500.00, „Промінь" пожертва і допис $95.00, на фонд Союзу $50.00.

Склад заряду на 1981-ий рік перевибрано: голова — Анна Г. Савюк, заст. — Вікторія Морґан, секр. рекорд.-кореспонд. Тетяна Влемба, секр. фін. — Олександра Дмитрук, касирка — Анна Декер, реф. „Променя" — Марія Тихонів, господині: Наталка Івак, Вікторія Морґан, Оксана Яковенко. Сестрицтво: Домка Максимич, Наталка Івак, Вікторія Морґан, Анна Декер, Маргарета Хільченко. Відвідувачки хворих: Єлена Марійович, Ліда Ґут. Контрольна комісія: Ольга Штихно, Зіна Гайдук, Анна Кузінська.

Настоятель о. Григорій привітав заряд та побажав успіхів в наступнім році. Голова відділу А, Г. Савюк подякувала за співпрацю всім, що виконували обов'язки і тим, що в загальному допомагали в минулому році, та закликала до дальшої співпраці в організації для добра нашої святої Православної Церкви.

Збори закінчено молитвою „Достойно є".

Т. Клемба, секр.

ВЕҐРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори жіночого т-ва ім. Княгині Ольги у Веґревил відбулися в листопаді 1980 року. Збори почалися бенкетом, на який були запрошені також чоловіки (було понад 110 осіб). Після бенкету чоловіки мали свої місячні збори в окремих залях.

Голова жіночого т-ва пані Настасія Гордей відкрила збори, привітала всіх присутних і попросила о. Ярослава Пука, щоб перевів молитву. Після вибору президії вшанували померших членок хвилиною мовчанки.

Після прочитання протоколу і затвердження його, голова пані Настя Ґордей здала звіт і подякувала всім комітетам за співпрацю. Праця протягом року була поважна, бо членки брали участь в усіх ділянках життя нашої громади: Щоб здобути певних фондів на підтримку громадського життя і церкви влаштували: П'ять бенкетів, чотири весільних прийнять, тринадцять перекусок, п'ять похоронних обідів і шість поминальних.

З ініціятиви жіночого т-ва влаштовано Новорічну вечерю з Маланкою і танцями, яка відбувається щороку у Вегревил з великим успіхом. Вгощали смачною вечерою студентів з Інституту Св. Івана і сумківців, котрі приїздили до Вегревил з концертом з Едмонтону. Вітали в нашім відділі пані Любу Кут, яка об'їздила провінцію Альберту з своєю доповіддю про Український Музей в Саскатуні. Також наш відділ влаштовує щороку базар, а також вгощає учасників базару перекускою і кавою. Наш відділ бере активну участь в Українському Фестивалі „Писанка", котрий відбувається вже підряд 7-ий рік. Провадять кантиною, а також мають свій куток з мистецькими виробами. При помочі членів церковної громади вивінували свою церкву, котра протягом двох років часу виносить понад $42,000, де закупили нові лавки до церкви, поробили предстолики з рямками, запристільний образ, закупили нові офірники, Євангелію, Кевот. За це належиться найбільша подяка нашому парохові о. Ярославові Пукові за його ініціятиву. Наш відділ С.У.К. бере щороку активну участь у святкуванні Академії нашого найбільшого українського поета Тараса Шевченка, а також на закінчення академії вгощає учасників перекускою.

Наш відділ опікується недільною і українською школами, а також молодшою організацією СУМК, котрий є активний в українсько-громадській праці, бо бере участь у різних імпрезах у м. Вегревил і поза містом в провінції Альберта.

Писаний фінансовий звіт подала пані Фіона Сорокан і вона сказала, що приходу було понад $30,000, розходів понад $20,000, з того дали $4,000 на церкву і заложили килими на цілу церкву і на хорах, а також були і дрібніші витрати: на Український Музей в Саскатуні $825, на місцевий шпиталь $300, для СУМКівців $150, на журнал „Промінь" $50, на фонд Наталі Кобринської $50, на „Український Голос" $25, та на інші витрати.

В недільній школі навчається 19 дітей, вчительками є Джуена Тріска і Даяна Заяць. В українській школі є зареєстровано 18 дітей, викладають лекції о. Ярослав Пук і Галина Мельничук. Шкільні діти також беруть участь в святах: Св. Миколая і Шевченківськім концерті. Для української школи дає малий ґрент провінційний і федеральний уряд. Ми повинні свою мову плекати починаючи від рідної хати, через рідну школу, а навіть університет. Наш відділ С.У.К. щороку винагороджує студентів у публічній школі тих, котрі займають перше місце в українській мові.

Після прийняття звітів, приступили до вибору нового заряду, до якого увійшли: уступаюча голова — Анна Ґошко, нововибрана голова — Настя Ґордей, перша заст. — Марія Бабчук, друга заст. — Анна Солдан, рекордова секретарка — Нелі Ткачук, кореспондентка — добр. Анна Пук, касирка — Віра Федорук. Були вибрані інші комітети до помочі: програмовий і номінаційний, Контрольна комісія, комітет відвідування шпиталів та старших членкинь, комітет до кухні, референток: „Променя", школи і надзірної ради СУМК.

На закінчення зборів о. Ярослав Пук склав щиру подяку уступаючому зарядові за їхню працю, привітав нововибраний заряд на чолі з пані Настею Ґордей, а також у своїй промові згадав у загальному про працю жіночого т-ва для своєї рідної церкви в Канаді, та виховання мамою-жінкою нового покоління в українському національному дусі.

Анна Пук — кор. секретарка

КАДЕТ-ЕЙЛШЕМ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відбулися 26 жовтня 1980 року, в домі членки Ольги Звоздецької. Присутніх членок було 15. Збори відкрила голова відділу Марія Юзва відспіванням „Достойно". Предсідницею зборів була Марія Юзва.

Слідували звіти: Рекордовий звіт здала секретарка Анна Н. Козунь, фінансовий звіт — касирка Ольга Звоздецька.

Діяльність відділу за рік: Впродовж року відбулося 10 місячних зборів, двоє засідань заряду, спільне Свячене, храмовий Ювілейний обід місцевої церкви, членки помагали з виданням і приготовленням обід під час Польового Богослуження, яке відбулося цього року в Брукбі, Саск. Видали два похоронні обіди, одну курячу вечерю, два соціяльні вечерки, вечерю на церковний бенкет, два випродажі печива, відвідали Старечий дім в Нипавин, Саск. з програмою.

Впродовж року, відділ жертвував на такі цілі: на місцеву церкву $1,140.00, на Народний Дім $122.00, на Музей С.У.К. $300.00, на „Промінь" $20.00, до Централі $100.00 на різні фонди.

Наш відділ висилав делеґатку на Провінційний З'їзд до Саскатуну і брав участь у виставі вишивок.

Фінансовий звіт: З 1979 року осталось $3,940.56, прихід у 1980 року $4,463.17, видатки в 1980 році $4,778.29. В касі осталось $3,625.44.

Заряд на 1981 рік: голова — Марія Юзва, заст. голови — Марія Рудей, секр. — Анна Н. Козунь, касирка — Ольга Звоздецька. Контрольорки: Ірина Рудей, Маруся Козунь, Олена Ободяк. Господині: Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Софія Черепущак, Анна А. Козунь, Зеновія Звоздецька.

Сестриці до церкви: Анна А. Козунь. Софія Черепущак, Параня Рудей. Відвідування хворих: Ірина Рудей, Олена Ободяк і Марія Юзва. Референтка музею — Ольга Козунь.

Анна Н. Козунь, рекорд. секр.

ВИНДЗОР, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори т-ва відбулися 7 грудня 1980 р. в авдиторії Собору Св. Володимира при участи 46 членок. Збори відкрила голова пані Маруся Старух, привітала членок і попросила о. прот. В. Метулинського провести молитву. По молитві хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу. Предсідницею була пані М. Старух а секретаркою пані О. Друль.

Привіти склали: о. прот. В. Метулинський висловив велике признання жіночому товариству за необмежену жертвенність та за виховавчу працю на добро нашої рідної Православної Церкви і народу. Діючий голова пан А. Лист, за 2½ місяці по-

бачив велику щедру жіночу працю. Голова ТУС пан Н. Костинюк висловив велику подяку членкам за співпрацю, а особливо членкам-хористкам хору Св. Володимира, під опікою ТУС, що разом з ансамблем бандуристів, під диригентурою пана Євгена Цюри, виступали під час Різдва Христового на радіо СВЕ і на телевізії СВЕТ.

Відтак слідували звіти заряду і комітетів: голова пані М. Старух склала щиру подяку членкам за постійну гармонійну працю, настоятелеві і соборному зарядові, місцевому ТУС і СУМК за їх співпрацю. Заступниці голови пані: Леона Боднарчук, А. Букса, М. Гнатюк висловили вдоволення з праці.

Впродовж року відбулися 8 місячних зборів, 5 засідань заряду, вписалось 6 нових членок. В 1980 році відбулися такі імпрези: академія Лесі Українки — очолював освітньо-культурний комітет: С. Заборонюк і О. Торошенко, вечірки писання писанок, Весняний чай, базар, шавер, Різдвяна товариська забава. Соціяльний комітет був відповідальний за перекуску і за обслугу після місячних зборів. Приготовляли обіди і перекуски: Новорічна забава, Йорданська Св. Вечеря, Спільне Свячене, 2 „сморгасборг" Архиєрейська візитація, церковний пікнік, осінний базар. Комітет відвідування хворих — очолює пані М. Прокопчук, приготовили і розвезли різдвяні і великодні подарунки (пасочки і писанки) для 37 хворих осіб; проєкт пирогів провадиться що середи; брали участь в приготовані виставки традиційної Різдвяної Святої Вечері в центрі багатокультурности, коментар Різдва Христового написала пані Оля Друль, а історію України пані Веронія Костинюк; брали участь у різдвянім базарі продаючи традиційне печиво і українські речі.

Музей, що його очолює пані Телеґа був відкритий вечером для студентів, котрі дуже цікавилися експонатами. Пані А. Букса опікується українським кіоском. Разом з ТУС, СУМК, і церковним зарядом успішно влаштували Українське село Св. Володимира, підчас Караселю у Віндзорі, котре очолювала пані М. Телеґа, концертовою програмою займалась О. Друль, куховарськими стравами пані Галя Панчишак. Відділ опікується танцювальним ансамблем Св. Володимира й молодшим СУМК, котрі виступали на різних імпрезах: концерт Т. Шевченка, День Матері, в караселі, в етнічнім фестивалі в Детройті, в Інтернаціональнім Інституті, в фестивалі етнічних танців в Клірі авдиторії у Віндзорі. Товариство вислало дві делеґатки на окружний з'їзд, одну на Конґрес КУК, Вінніпеґ, дві на 50-літний ювілей ОУК, три на з'їзд СУС східньої Канади, на котрий 30 членок масово їздили автобусом бути його учасниками. Виховний проєкт, курси українознавства, провадить добр. Н. Метулинська. Пані Ю. Стойко належала до ділового комітету КУК. Відділ жертвував: на церкву $7,000, на організаційний фонд С.У.К. $100, на Музей в Саскатуні $200, на „Промінь" $50, на місцеву українську школу $150 і на недільну школу $150. Фінансовий звіт здала касирка добр. Н. Метулинська; приходи 1980 р. $57,463.88, розходи 1980 р. $43,748.93.

Склад заряду на 1981 р. подала пані К. Лейн: голова — Маруся Старух, уступивша голова — Галя Панчишак, 1-ша заст. голови — Анна Букса, 2-га заст. голови — Стефанія Коростіль, 3-тя заст. голови — Стефанія Друль, рекордова секретарка — Оля Друль, кореспондентка секретарка — Мирослава Телеґа, фінан. секр. — Катерина Лейн, касирка — добр. Метулинська. Комітети: відвідування хворих — Софія Рівак, Ніна Косик, Анна Букса, Тесі Мерешка, Леона Боднарчук, добр. Н. Метулинська, Євгенія Квасніцька; Музею — Мирослава Телеґа, Іванна Римар, Стефанія Заборонюк, Євгенія Щепанська Марія Гнатюк, Марія Карпинець, Марія Прокопчук, Една Войцик; Соціяльний — Марина Гриньків, Марія Трач, Неті Грицик, Елсі Лак; Телефонічний: Маріяна Гриньків, Анна Стойко, Марія Кушнір, Євгенія Щепанська; Культурно-освітний: Стефанія Заборонюк, Марія Михальчук, Аделя Мілько; Комітет танків: Ірина Момотюк, Юлія Стойко, Даянна Феленюк; Дорадниці старшого відділу СУМК: Стефанія Друль, Аделя Мілько, Анна Стебельська; Молодшого СУМК: Анна Стебельська, Елдуся Керелюк; Референтки лькальної Жіночої Ради: Анна Ткачук, Веронія Костинюк; Багатокультурности: Оля Друль, Веронія Костинюк; Бібліотеки: Стефанія Коростіль; „Променя": Іванна Римар; Кіоску: Анна Букса; Повідомлення карток: Марія Сенайко; КУК: Юлія Стойко; Закупчик: Галя Панчишак. Контрольна комісія: Ровз Прокопець, Анна Стебельська, Джовні Залужна.

Оля Друль, секр. зборів

МАЗЕПА
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 5 листопада в домі Катерини Король. На зборах було присутніх 12 членок. Збори відкрила голова Дорис Маковська молитвою і хвилиною мовчанки вшановано в честь і пошану матерям-членкам — згадали нашу почесну голову бл. п. Марію Ягольницьку, яка упокоїлась в Бозі 3 листопада.

Предсідницею зборів була Дорис Маковська. Слідували звіти заряду. Голова у своїм слові склала сердечну подяку всім членкам за їх так гарну кооперацію впродовж року. Впродовж року членки відбули 10 місячних зборів і одно засідання заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі та Провінц. Екзекутиви та цікаві статті з „Променя".

Впродовж року з ділянки культ.-освітньої товариство влаштувало роковини Шевченка і День Матері; храмовий обід, День Подяки, осінню вечерю, „бінґо" і видали один похоронний обід.

Відділ кожного року складає поважну суму на всяку добродійну працю. Посилаємо квіти та картки побажань хворим членкам в шпиталі. Посмертним членам купуємо вінки, в січні у святочний час обмінюємось подарунками.

Як відділ Союзу ми сповняємо свої зобов'язання супроти Централі. Маємо представницю Дорис Маковську до дитячої оселі „Тризуб" коло Кристал лейк. Також маємо представницю до „Ґетевей лодж" у Канорі, якою є Ольга Маковська. Наша делеґатка заступала відділ у Провінційнім З'їзді в Саскатуні.

В касі цього року нам осталось $287.10. Товариство жертвує на місцеву церкву, на Народний Дім, оселю „Тризуб" „Телеміракл", Стипендійний фонд та інші добродійні канадські організації.

Заряд товариства на 1981 рік: Дорис Маковська — голова, Адріянна Ягольницька — заст. голови, Ольга Маковська — рекорд. і кореспондентка, Іванна Завісляк — заст. се-

Стефанія
Кульба

МІНУТНІ БИТКИ (MINUTE STEAKS)

4 мінутні битки
1 горнятко посіченої цибулі
4 ложки масла
½ горнятка води — гарячої
7 кубик бульйону з м'яса
часникового порошку
соли і перцю до смаку

Битки посолити, поперчити і посипати часниковим порошком. Залишити на годину.

До ринки вложити ½ горнятка цибулі, полляти одною ложкою води, прикрити покришкою і тушкувати пару хвилин. Зняти покришку, додати 2 ложки масла і смажити до золотого кольору — мішаючи. Вибрати цибулю. Додати решту масла, покласти битки і на тому гостро коротко обсмажити з обох боків доки не покажеться кров зверху. Виложити битки. Додати решту цибулі, посипаючи борошном і мішаючи, підсмажити до ясного кольору.

Кремо розколотити у воді бульйону і влити до ринки. Вложити туди битки і тушкувати 5 хвилин.

Подавати з м'ятою картоплею.

ЗВІТ МАЗЕПА

кретарки, Катерина Король — касирка, Савеля Король — фінанс. секретарка, Катерина Корній і Мілька Киба — контрольорки. Програмовий комітет: Іванна Завісляк, Марлін Король і Анастасія Ковалишин. Господині — Анна Король, Вікторія Король, Анастасія Ковалишин і Розалія Киба.

Членки відділу в Мазепі бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

О. Маковська, рек. секретарка

ХЛІБ З КАЛИНИ (CRANBERRY BREAD)

2 горнятка борошна (муки)
1 горнятко цукру
1½ ложечки порошку до печива
1 ложечка солі
½ ложечки соди до печива
¼ горнятка кріско (товщ)
1 ложечка тертої помаранчевої шкірки
¾ горнятка помаранчевого соку
1 розбите яйце
1 горнятко посічених кренбері
½ горнятка посічених горіхів

Борошно просіяти разом з сухими складниками і перетерти з кріско. Окремо змішати помаранчевий сік і шкірку з яйцем і додати, щоб усе получилось. Накінці додати калину і горіхи. Вимішати. Виложити до вимащеної форми розміру 9" x 5" x 2" і пекти у вигрітій печі на 350° одну годину. Вибрати з форми, коли вистигне; на другий день краяти.

— — —

ТОРТ ШОКОЛЯДОВИЙ (CHOCOLATE TORTE)

⅓ горнятка цукру
⅓ горнятка мелених горіхів
5 унцій шоколяди
8 яєць — кімнатної температури
2 ложки тертих бісквітів
1 горнятко вершків (сметанки)

Заварити сироп з цукру і води; на гарячий кинути горіхи і шоколяду. Варити на легкому вогні аж згусне — відставити нехай прохолоне. Окремо втерти жовтки, додати до шоколядової маси разом з бісквітами. Білки вбити на тугий шум і все легко вимішати. Виложити до вимащеної тортівниці — розмір 9" (спріь форм пен) і всунути до вигрітої печі на 325°. Пекти одну годину.

Готовий торт покрити битими вершками; зверху посипати тертою (на грубій терці) шоколядою.

ТІСТЕЧКА (COOKIES)

4 горняток борошна (муки)
2 ложечки порошку до печива
1 горнятко цукру
1 яйце
4 унції масла — кімнатної температури
½ горнятка оливи
½ горнятка молока
цитринова шкірка
білки — січені горіхи перемішані з цукром.

Борошно, порошок розтерти з маслом і цукром. Додати всі складники; замісити. Розкачати і викроїти тістечка. Мастити розбитим білком, а зверху посипати січеними горіхами з цукром. Класти на помащений лист і пекти 10 - 15 хвилин при 350°.

— — —

STUFFED TOMATOES PARMESAN

4 medium tomatoes
¼ cup dry bread crumbs
¼ cup grated Parmesan cheese
¼ cup melted butter or margarine
2 tablespoons diced shallots
1 teaspoon salt
dash pepper

Cut tops off tomatoes. Scoop out part of pulp. Combine crumbs, cheese, butter or margarine, shallots and seasonings. Place about 2 tablespoons crumb mixture in each tomato. Bake at 350° for 30 minutes. Sprinkle with additional grated cheese. 4 servings.

— — —

HORSERADISH SAUCE

2 tsp. powdered horseradish
enough water to make paste
¾ cup sour cream
½ tsp. sugar
1 tsp. lemon juice

Mix together well and let stand in refrigerator a couple of hours before using.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

ПАМ'ЯТІ МАРІЇ ГАВРИШ

Кладемо нев'янучі вінки і китиці квітів на свіжу могилу нашої дорогої, заслуженої працівниці, щедрого жертводавця, яка залишила нас 4 березня 1981 року та яку попрощали ми в далеку дорогу, у незабутню її пам'ять складаємо наш дар на журнал „Промінь" $331.00.

По $25.00 склали: Фіона Пелех.

По $20.00: Л. Голубіцька, Н. Слюсарчук, І. Горбай, Р. Маланюк, М. Пристаєцькі, П. Ісаєнко.

По $10.00: Ів. Дженіс, Ґ. Васюта, М. Хомяк, В. Горбай, Й. Фарина, Є. Верхомин, Л. Чаглій, Б. Мельничук, О. Ганночко.

По $5.00: Г. Янішевська, В. Базюк, Л. Леськів, П. Сліпчук, А. Шевців, А. Ревун, М. Марковська, А. Токарик, С. Гриник, С. Ортинська, Ф. Ґаленза, Р. Довганюк, А. Данилович, К. Кругляк, М. Сколяр, Е. Дяків, С. Василишин.

Л. Івасюк — $3.00, М. Зробек — $4.00, Н. Н. — $1.00.

Едмонтон

— — — — —

Як членки центральної управи Союзу Українок Канади в Едмонтоні висловлюємо найщиріші співчуття нашій співпрацівниці пані Марії Сулимі з приводу упокоєння її мами і в світлу пам'ять покійної складаємо нев'янучий вінок та засилаємо $55.00 на журнал „Промінь".

Н. Боднар, А. Звоздецька, Н. Фарина, С. Фербей, Л. Івасюк, Н. Мельничук, О. Райчиба, О. Ганночко, А. Радомська, Н. Базюк.

— — — — —

У десяті роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Атанаса Черепушака, який упокоївся 10 квітня 1971 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Софія Черепущак,
діти і внуки — Ніпавин, Саск.

— — — — —

У другі роковини упокоєння нашого незабутнього кума і приятеля, бл. п. Івана Саранчука, який відійшов у вічність 5 травня 1979 р., у його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь". Хай пам'ять про нього буде завжди з нами.

Приятелі — Мілько і Савеля Харко,
куми — Тарас і Савеля Лазаровичі,
Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

ПРОСИМО СПРАВИТИ

В числі 3 на стор. 24 серед нев':нучих вінків у світлу пам'ять Івана Ґабриша, Василя Дем'янюка і Павла Ґабриша має бути $15.00 склали Михаліна і Роман Дем'янюки, Кемрось, Альберта.

— — — — —

У першу річницю нашої дорогої мами бл. п. Анни Вахни з околиці Стюартбурн і Ґарденгон, Ман., а також Виндзору, яка упокоїлась 26 березня 1980 року, замість китиці нев'янучих квітів у День Матері засилаємо $10.00 на журнал „Промінь", якого вона любила читати. Покійній вічна пам'ять.

Донька Клавдія і зять Іван Ілюки, Толстой, Ман.

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять Анастасії Романчук і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Василів, Едмонтон

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у незабутню пам'ять моїх дорогих: мами, бл. п. Євдокії Буряник, яка упокоїлась 16 квітня 1965 року; батько, Іван Буряник, який відійшов 13 березня 1971 року, в їх світлу пам'ять складаю $20.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Дочка Марія Березюк, Айтуна, Саск.

— — — — —

На свіжу могилу моєї довголітньої приятель бл. п. Марії Ґургули складаю китицю нев'янучих квітів і залаю $5.00 на журнал „Промінь".

Олена Венґер, Виндзор

— — — — —

Замість китиці нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Гавриш, дорогої нам куми, яка упокоїлась 2 березня 1981 року в Едмонтоні, у її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

Мирослав і Анна Стахіви, Торнгил, Онт.

— — — — —

Членки відділу ім. Доньки України в Тандер Бей кладуть нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки, одної з оснувательок Розалії Андрус-Небезнюк, яка упокоїлась 4 січня 1981 року.

З пошаною і вдячністю згадуємо її заслуги та засилаємо в її пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять.

За відділ — О. Ковальчук

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки у Принц Джордж складають китиці нев'янучих квітів на свіжі могили: бл. п. о. митрата Олександра Хом'яка, бл. п. д-р Левка Фарини і бл. п. Ю. Малейка, в їх світлу пам'ять складаємо $15.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Висловлюємо найщиріші співчуття добр. М. Хом'як, пані Н. Фарині і пані Малейко з родинами.

За відділ ім. Л. Українки
Ольга Винничук, рефер.

— — — — —

У тридцяті роковини упокоєння мого дорогого мужа, дітям батька і дідуся бл. п. Василя Саламандика, замість китиці нев'янучих квітів засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

У 20-річчя журнала „Промінь" бажаю всякого добра й успіху його працівницям. Щасти Вам, Боже!

Параня Саламандик, Едмонтон

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок у сьомі роковини упокоєння нашої незабутньої дорогої мами:

„Мамо! Сльози в наших очах можуть висохнути, але любов в наших серцях назавжди залишається світлою".

У її незабутню пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Муж Василь Пушкар;
діти: Юлія, Ольга, Люба, Роман, Микола,
Іван та внуки — Монтреал

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Реджайна — Відділ ім. Доньки України, референтка Марія Корпан — передплати $180.00
Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Орися Василишин — передплати 110.00
Монтреал — Відділ ім. Кн. Ольги, реф. Т. Сидоренко — передплати 90.00
Гамільтон — Відділ ім. Л. Українки, рефер. Анна Корній — передплати 100.00
Саскатун — Відділ ім. Г. Романчич, рефер. Лорна Семко — передплати 110.00
Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. д-р Зоя Плітас — передплати 50.00
Виндзор — Відділ ім. Л. Українки, рефер. Іванна Римар — передплати 60.00
Едмонтон — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Т. Островерха — передплати 40.00
Форт Френцес, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, рефер. М. Ґушуляк — передплати 60.00
Едмонтон — Відділ при Катедрі, рефер. Ліона Бриджес — передплати 266.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Відділ ім. Ольги Кобилянської, Саскатун, прислала референтка Марія Гарбус $200.00
Відділ ім. Лесі Українки, Гамільтон, прислала рефер. А. Корній 180.00
Відділи О. Пчілки і Доньки України з роковин Л. Українки в Тандер Бей, прислала С. Мендик 50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт. прислала Ольга О'Суліван 30.00
Відділ ім. О. Басарабової — Ґлеслин, Саск. 25.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Павліна Плішка — Веґревил $100.00
П-во І. і А. Чабан — Торонто, з нагоди ювілею 50.00
Анна Вишневецька — Вінніпеґ, з нагоди 20-ліття „Променя" 50.00
П-во І і Н. Пенюки — Гамільтон, з нагоди ювілею 30.00
Іванна Дженіс — Едмонтон 25.00
Д-р Наталя Апонюк — Вінніпеґ 25.00
М. Лазарович — Саскатун 20.00
Е. Свенарчук — Келовна, Б. К. 20.00
А. Стандрик — Давфин, Ман. 15.00
Лідія Лібер — Торонто 10.00
А. Хомин — Саскатун 10.00
О. Мілащук — Монтреал 10.00
Юстина Стефин — Вінніпеґ 10.00
Галя Маріянич — Ту Гилс, Альберта 10.00
В. Сташко — Торсбі, Альберта 10.00
М. Волчанська — Вінніпеґ 10.00
Гафія Янішевська — Едмонтон 10.00
Марія Школяр — Едмонтон 10.00
Емілія Прокопюк — Едмонтон 5.00
А. Андрушко прислала з Вотерфорд, з гостини в честь пані Марселі Ґульки на день уродин 8.00
Домка Щербій — Содбури, Онт. 5.00
О. Нікіфорук — Ричард, Саск. 5.00
Люба Куць — Едмонтон 5.00
Текля Кудрик — Ватсон, Саск. 5.00
П. Соловська — Бімзвил, Онт. 5.00
Наталя Давдс — Ошава, Онт. 5.00
Наталя Мадай — Монтреал 5.00
Марія Кушнірик — Вінніпеґ 5.00
М. Стефанюк — Вінніпеґ 5.00
С. Журавецька — Де Па, Ман. 5.00
О. Боднар, Стерлей, Онт. 5.00
Марія Бучак — Монтреал 5.00
Дора Телюк — Торонто 5.00
Анна Романко — Торонто 5.00

По $2.00 склали: А. Кіпибіда, Монтреал, О. Сірота — Мисисаґа, Онт., Ольга Штихно — Лашін, Кве., Анна Шестальська — Торонто.

У роковини упокоєння мого дорогого мужа, бл. п. С. Т. Цибака — 6 травня 1980 р. кладу китицю нев'янучих квітів і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Цибак, Едмонтон

— — — — —

Складаємо нев'янучі вінки у світлу згадку наших дорогих приятелів, яких у різний час Господь-Бог покликав до вічности а саме: Олекси Чарнецького, Левка Фарини, Дмитра Янди, д-ра Івана Верхомина, о. Петра Мельничука та його дружини Юстини Мельничук, Петра Василишина, Василя Челядина й його дружини, Дмитра Фербея з дружиною, Івана Малярчука з дружиною, Теодора Василишина та Івана Миколовича — всі з Едмонтону, в їх пам'ять засилаємо $25.00 на „Промінь".

Хай Господь прийме їх душі, там де праведні спочивають.

Іван і Анастасія Світики, Келґари

— — — — —

У світлу пам'ять дорогого мужа, батька і дідуся Івана Саранчука, який упокоївся 5 травня 1979 року, замість китиці весняних квітів засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Саранчук, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У перші роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Кравця, який упокоївся 9 квітня 1980 року, складаю в його світлу пам'ять нев'янучий вінок в сумі $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Кравець, Едмонтон

— — — — —

Кладу нев'янучі вінки в пам'ять моїх рідних — дорогої мами, бл. п. Анни Ґоян, яка упокоїлась 23 травня 1936 р., дорогого тата, бл. п. Якова Ґояна — упокоївся 22 січня 1954 р., мого дорогого і незабутнього мужа, бл. п. Стефана Гаргари, який упокоївся 20 січня 1974 р. в Норт Бетлфорд у світлу пам'ять покійних складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Покійним вічна пам'ять.

Дружина Текля Гаргара, Норт Бетлфорд, **діти — Катруся і Богдан та внуки.**

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Йосипа Лучика, який упокоївся 3 квітня 1981 р. у Вінніпеґу, складаємо у світлу пам'ять покійного нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Василь і Марія Кінащуки, Саскатун

— — — — —

Боротьба за чистоту й високу мовну культуру — це боротьба за культуру взагалі.

P R-44
SAMYCIA MRS S JAN 82
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2